PROLETÁŘI VŠECH ZEMÍ, SPOJTE SE!

Československý KOMUNISTA

ORGÁN ÚV KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA **JISKRA**

ČÍSLO 170 *ŘÍJEN–PROSINEC 2016* *ROČNÍK XIX* *CENA 15 Kč*

Vážené soudružky a soudruzi, spolupracovníci a příznivci, vedení KSČ a redakce Československý komunista – JISKRA vám přejí krásné zimní svátky a do nového roku 2017 hodně štěstí, spokojenosti a především pevné zdraví. Děkujeme za spolupráci, podporu činnosti naší strany a čtenářům JISKRY, která vstoupí v pořadí již svým 171. číslem do 20. výročí svého vzniku, za věrnost.

Prohlášení KSČ

Vážení spoluobčané,

dovolte, abychom naše sdělení zahájili citátem Platóna (žil v letech 427–347 před naším letopočtem): „Žijeme ve zvláštních časech, kdy mladí i staří jsou vzděláváni ve lži a ten, který se odváží říkat pravdu, je nazýván šílencem či bláznem.“

Poslední události návazné na státní svátek 28. října vedou slušné občany k zamyšlení, o co v naší zemi jde. Víme, že naši spoluobčané již pochopili, že se jedná o útok proti nim samotným. KSČ má názor, že jsme byli v posledních dnech svědky nezdařeného pokusu o zahájení majdanu kyjevského typu, a to i za cenu zneuctění státního svátku, lidmi, kteří se nesmířili s úspěšnou přímou volbou prezidenta České republiky a kterým nejde o zachování našeho státu a jeho suverenity. Počítejme s tím, že to neskončilo, protože lidé, kteří se kolem 28. října nám všem odhalili, plní v naší zemi úkoly v cizím zájmu.

Je velmi nezodpovědné a smutné, že naše vláda nehájí zájmy ČR důrazně a odpovědně tak, jak by měla. Prezident republiky oproti vládě hájí zájmy své země a jejích občanů, a to včetně slušných poctivých podnikatelů. Je proto vulgárně zostouzen, mimo jiné s cílem omezit jeho setrvání ve funkci a zabránit jeho případné příští přímé volbě. Jsme názoru, že většina lidí, která prezidenta ČR v přímé volbě vybrala, Miloši Zemanovi věří a nepodpoří v dalších dnech hazardéry, kteří hledí pouze na své vlastní zájmy a nikoli na zájmy naší země. Vždyť kromě jiného zároveň otevírají dveře islamizaci, která má oslabit Evropu, což může vést v budoucnosti až k zániku evropské civilizace.

Není pravda, že prezident rozděluje společnost! Je pravda, že ji rozdělují ti, kteří byli 28. října 2016 na pražském Staroměstském náměstí. A rozdělují naši společnost záměrně.

Vyzýváme všechny spoluobčany, kteří milují svou vlast, aby byli bdělí a nedovolili, aby s nimi bylo manipulováno.

Ústřední výbor
Komunistické strany Československa (KSČ)
31. 10. 2016

Uctění památky Fidela Castra

Dne 1. prosince 2016 generální tajemník ÚV KSČ s. Jiří Vábr spolu s členem PÚV KSČ s. Václavem Říhou uctili památku Fidela Castra na Velvyslanectví Kubánské republiky v Praze 5 u příležitosti jeho úmrtí 25. listopadu 2016. Po jejich přijetí Félixem Leónem Carboallo, velvyslancem Kubánské republiky, soudruzi provedli zápis do kondolenční listiny, kde vyzvedli osobnost soudruha Fidela Castra jako jedné z největších osobností revolucionářů a představitelů Mezinárodního komunistického a dělnického hnutí dvacátého století, člověka, který celý svůj život věnoval především boji proti americkému imperialismu, za mír ve světě a za šťastný život kubánského lidu. Ocenili jeho velmi kladný vztah a přátelství k bývalé Československé socialistické republice. Představitelům velvyslanectví Kuby soudruzi předali soustrastný dopis Ústřednímu výboru Komunistické strany Kuby.

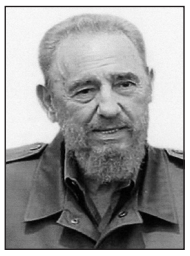

Pietnímu aktu byl přítomen i soudruh Miloš Jakeš, který zde předal svůj osobní kondolenční dopis se vzpomínkou na jeho poslední setkání se soudruhem Fidelem Castrem v roce 1989.

Zleva: M.Jakeš, Félix León Carballo, velvyslanec Kubánské republiky v Praze, V. Říha a J. Vábr

Ústřední výbor Komunistické strany Kuby
H a b a n a – C u b a

Vážení soudruzi,

jako celý pokrokový svět i nás, komunisty Komunistické strany Československa, zasáhla bolestná zpráva o úmrtí soudruha **Fidela Castra**. V tuto smutnou chvíli vám vyjadřujeme upřímnou soustrast, soudružskou solidaritu a vzdáváme velký hold jednomu **z největších revolucionářů dvacátého století.**

Soudruh **Fidel Castro** se zapsal zlatým písmem do světových dějin jako jedna z nejvýznamnějších pokrokových osobností v boji za svobodu a v boji za světový mír. Těžko budeme v budoucnosti hledat člověka, který se tak velkou měrou podílel po celý svůj život na přeměně světa, v kterém slovo válka neexistuje, kde na prvním místě je soužití lidstva v solidaritě, vzájemné úctě a míru.

Odešel otec kubánského lidu, lidu, který v zaostalé zemi s vysokým procentem negramotnosti byl otrocky po staletí ponižován španělským a posléze americkým uchvatitelem. Soudruh **Fidel Castro** dovedl tento hrdinný kubánský lid ke svobodě a k šťastnému životu ve vlastní zemi.

Komunistická strana Československa si vždy nesmírně vážila soudruha **Fidela Castra, jako velkého přítele československého lidu,** vážila si jeho velmi vřelého vztahu k naší zemi v době bývalé Československé socialistické republiky, kterou rád navštěvoval. Věděl, že zde má ty nejlepší přátele. Vždy vysoce ocenil pomoc, která se rodící socialistické Kubě dostávala v dobách nejtěžších od tehdy **bratrského lidu Československé socialistické republiky.**

Vážení soudruzi,

dovolte mi jménem **Komunistické strany Československa** ještě jednou vyjádřit vám upřímnou soustrast nad úmrtím velkého vůdce kubánské revoluce, jednou z největších osobností Mezinárodního komunistického a dělnického hnutí, příkladným a obětavým komunistou revolucionářem soudruhem **Fidelem Castrem.** Přeji vám **jménem československých komunistů** hodně zdaru v naplňování velkého revolučního odkazu **nesmrtelného soudruha Fidela Castra!**

Ať žije revoluce! Ať žije mezinárodní solidarita všeho pokrokového lidstva a světový mír! Ať žije bratrská a soudružská spolupráce Komunistické strany Československa a Kubánské komunistické strany v boji za pokrok a mír ve světě!

„AŤ ŽIJE VĚČNÁ PAMÁTKA SOUDRUHA FIDELA CASTRA A JEHO NESMRTELNÝ REVOLUČNÍ ODKAZ!“

Se soudružským pozdravem

Jiří Vábr
generální tajemník ÚV KSČ
Praha 1. prosince 2016

Dopis k pátému výročí úmrtí Kim Jong Ila

Vážený soudruh
Kim Jong Un, předseda Korejské strany práce a předseda Výboru státních věcí KLDR

Vážený soudruhu,

Komunistická strana Československa v těchto dnech spolu s pokrokovým světem vzpomíná pátého výročí od úmrtí soudruha Kim Jong Ila, věčného generálního tajemníka Korejské strany práce.

Naše strana si vysoce váží jeho obětavé práce, kterou vynaložil za svého života pro blaho hrdinného korejského lidu a snahy o znovusjednocení Severní a Jižní Koreje mírovou cestou. Důsledně naplňoval nesmrtelný odkaz vašeho hrdinného a nesmrtelného prezidenta KLDR soudruha Kim Ir Sena, který usiloval celý svůj život o mír na Korejském poloostrově a budování socialismu ve vaší krásné zemi.

Oceňujeme jeho obětavost pro věc socialismu a po rozpadu SSSR a světového socialistického společenství odvahu, kdy musel s vaším lidem čelit stupňujícím se agresím, především ze strany USA.

Komunistická strana Československa vzdává v těchto dnech smutného výročí hold soudruhu Kim Jong Ilovi za jeho celoživotní práci a v boji za světový mír a věc socialismu.

Tobě, soudruhu Kim Jong Une, přejeme pevné zdraví a hodně sil při naplňování odkazu velkých synů Korejské lidově demokratické republiky, soudruhů Kim Ir Sena a Kim Jong Ila. Současně vyřizujeme srdečný a soudružský pozdrav korejskému lidu a Korejské straně práce.

Se soudružským pozdravem

Jiří Vábr, generální tajemník ÚV KSČ
V Praze 17. prosince 2016

Poděkování voličům od Komunistické strany Československa (KSČ)

Komunistická strana Československa děkuje voličům, kteří ve volbách konaných ve dnech 7.–8. října 2016 podpořili její kandidáty do zastupitelstev v Moravskoslezském, Ústeckém. Středočeském a Pardubickém kraji. Pražským voličům volebního obvodu 19 se sídlem v Praze 11 pak děkuje za hlasy odevzdané pro kandidátku KSČ v senátních volbách.

KSČ si váží svých soudruhů a sympatizujících bezpartijních občanů, kteří kandidovali s jejím programem „Československo – práce – socialismus“. Děkuje členům strany za zajištění úkolů v krajích, všem zmocněncům a zástupcům KSČ v okrskových volebních komisích.

Vzhledem k podmínkám, které KSČ má, hodnotí volby jako úspěšné.

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ *Marxisté-leninovci a další pokrokoví lidé si váží historické postavy Klementa Gottwalda. Od roku 1929 pod jeho vedením Komunistická strana Československa se přes nesmírné překážky třídního boje s československou vykořisťovatelskou buržoazií postavila v únorových dnech 1948 do čela dělnické třídy a mohla tak přikročit k budování společnosti reálného socialismu na československé půdě. Jeho schopnost být vůdcem československého proletariátu je obsažena ve sborníku jeho statí a projevů* ***DESET LET*** *(1936-1946). Jde o závažný dokument komunistického hnutí, který je nutné oceňovat a přistupovat k němu jako ke zdroji historického poučení.*

■ *Krajské volby prokázaly prohlubující se krizi současné české společnosti. Glosa* ***PÁR SLOV KE KRAJSKÝM VOLBÁM*** *se zamýšlí nad jejími příčinami.*

■ *Článek* ***PRAČKA*** *se kriticky týká názoru publicisty Petra Žantovského, že politika je nejlepší pračkou na praní špinavých peněz. Takový názor snad vyhovuje politicky nezralým občanům, kteří spatřují v politice něco na způsob pavlačového sporu o cokoliv, degraduje pojetí politiky jako boje o moc politických subjektů na volně vyložitelný její obsah. S takovým přístupem k politice pokroková občané nemohou souhlasit. Obsahem článku je obhajoba pojmu politika.*

■ *Konstatování* ***JE TO TAK*** *je vyvoláno zamyšlením nad zřejmou skutečností, že Evropská unie je společenstvím států nestejných zájmů a potřeb, jejichž uspokojení není schopna vyhovět. Nahrazuje to úředničinou vedoucích orgánů tohoto „demokratického“ uskupení. Nespokojenost s tímto stavem vyústila v brexit, který dává podnět k hlubšímu zamyšlení nad tím, co vlastně EU je.*

■ *Další článek* ***K AMERICKÉMU OLIGARCHIÁTU*** *je psaný s cílem prohloubit současnou oligarchickou problematiku Spojených států, která štve lidstvo do sebevražedné války pod falešnými záminkami údajné agresivity Ruské federace. Jeho smyslem je zvýšit obecné vědomosti pokrokových občanů o tomto problému.*

■ *Výstražné zvolání* ***POZOR NA HLUPÁKY!*** *vychází z oprávněného konstatování, že občané, kteří se zabývají „politikou“, ne vždy při tom nabírají politickou zralost a stávají se oběťmi klamu, že se v „politice“ vyznají. Stávají se tak oběťmi sebeklamu v politických úsudcích a projevují náklon orientovat se politicky podle neadekvátních vzorů. Poněvadž máme na mysli politicky aktivní občany, jejich vystupování ve společnosti je třeba nepodceňovat.*

■ *Pojednání* ***DOKLAD DEMOKRACIE?*** *se zabývá skutečností, že v USA se nošení střelných zbraní pokládá za doklad v zemi panujících demokratických poměrů. Tento „zvyk“ ještě z doby okupace amerického Západu je, jak se ukazuje, pevně vrostlý do mentality amerických občanů akceptujících současnou loupeživou politiku Spojených států, v níž násilí je jakoby legitimním právem v politické praxi Spojených států. Toho je třeba si všimnout.*

■ *Ve stati* ***DÉMONIZOVÁNÍ*** *si autor všímá faktu, že naši občané v naprosté většině nemají žádné ponětí o tom, že redukce protivníka na démony, nelidi (strašidla) je běžnou formou zlovolnění válečných zvěrstev a je proto tomuto fenoménu nutno věnovat v politických a vojenských aktech, zejména s USA náležitou pozornost.*

■ *Črta k rozpravě* ***CO TAKÉ KRITIZOVAT*** *je zacílena na úlohu náboženství -církví. V nynější době plné světových závažných politických rozepří mezi státy to vypadá, tak jako by poslání náboženství a světových církví, vyjma problematiky tzv. Islámského státu, nehrála v současné lidské společnosti významnou roli. To je velký omyl. Totiž všechna světová náboženství a z nich odvozené církve v uspořádání společnosti jsou založeny na faktu, že existence soukromého vlastnictví výrobních prostředků je nábožensky potvrzené od Boha (bohů). Neboli náboženství (církve) jsou zakotvené v základu lidské společnosti, věkovitě, což je velká opora pro vykořisťovatele všech historických tváří. Kupříkladu je zde fundament koloniální politiky evropských a amerických kolonizátorů. Konečně vždy za kolonizátory vzápětí do kolonií vstupovali misionáři, aby dokazovali, že to, co se s lidmi děje, je od Boha!!! Na to se zapomíná. Tak je to třeba připomínat!*

■ *Rozmezí let* ***1983-2016*** *vybízí ke komparaci. Jde o upomenutí situace v Sovětském svazu za dob J. V. Andropova, jak ji hodnotil ve formě analýzy pro sovětské občany v deníku Pravda a její srovnání s dneškem. V článku jde o doslovné citace sloužící k porovnání světových poměrů po dlouhé řadě let. Je z nich vidět, že v zásadních otázkách se nic k lepšímu nepřihodilo.*

■ *Ve všech historických dobách se v lidské společnosti vyskytovali lidé, kterým se žilo lépe než průměru obyvatelstva, kteří se ve společnosti zabydlovali a neměli chuť ani vůli se podílet na jejím pokrokovém vývoji. Tito lidé vždy brzdili ze svých sobeckých důvodů pokrok. V éře kapitalismu dostali příhodné označení: lidé nízkých cílů, v podstatě sobci. Takový* ***ZPÁTEČNÍK*** *je objektivně nepřítelem všeho pokrokového. Zpátečníka nelze podceňovat, neboť maloměšťáctví je nakažlivé. Pro oligarchiát jsou takoví užiteční.*

■ *Posláním článku* ***ZÁSADOVĚ GLOSOVAT*** *je upozornění na to, že politické dění je vždy provázeno glosami, které jako specifický výraz kritiky mají velký politický význam. Pokrokovým občanům nejde o glosování (připomínkování) jakékoli, ale obsahově solidní a přínosné.*

■ *Článek* ***POLITICKÝ NAIVISMUS*** *Svychází z Leninova postřehu, že žádný občan není nepolitický, poněvadž ve společnosti, která je třídně politicky uspořádána, se v jeho životě nemůže politice vyhnout. Chtě nechtě se na ní musí podílet, a to i v případech, kdy se politice vyhýbá a doslova ji odmítá rozumět. Mezi prostými občany je takových velké množství, a to je politikum – a velmi významné. Tím, že jsou účastníky společenské praxe, jsou politicky významní, poněvadž mohou být a také jsou politicky využíváni. Komunisté, marxisté-leninisté mají za úkol hloupoučké politické naivky jejich politického naivismu zbavit.*

■ *Komentář s titulkem* ***PAT*** *se zabývá názory Jana Kellera, poslance Evropského parlamentu, o současné mezinárodní situaci. Podle něj by situace ve světě měla umožnit občanům v jednotlivých zemích, aby si upravili poměry v nich tak, aby jim to vyhovovalo bez nátlaku zvenčí, což je málo proveditelné, poněvadž lidstvo žije v době globalizace mezinárodní situace, korporace určují toky peněz. Situaci zostřuje snaha USA pokořit Ruskou federaci, která je však natolik silná, aby náporům USA odolala, takže lidstvo žije v mocenském patu mezi oběma velmocemi.* *(red.)*

40. pražská politicko-teoretická konference u příležitosti 120. výročí narození Klementa Gottwalda

Konference se konala 5. 11. 2016 v zasedacím sále budovy ÚV KSČM na téma „Úloha osobnosti v revolučním hnutí“. Hlavní referát měl zástupce Komunistického svazu mladých (KSM) s. Ondřej Kasík a koreferát přednesla s. Hana Kráčmarová. Za KSČ vystoupil zástupce generálního tajemníka KSČ s. Jozef Servista:

„Soudružky a soudruzi, scházíme se dnes na jubilejním jednání, které je věnováno Úloze osobnosti v revolučním hnutí, a to u příležitosti 120. výročí narození Klementa Gottwalda.

Jakou osobností soudruh Gottwald byl a jakou roli v průběhu své činnosti pro stranu a československou společnost vykonal, zde bylo vzpomenuto v úvodním referátu soudruha Kazíka a koreferátu soudružky Kráčmarové.

Rozhodující roli sehrál K. Gottwald na V. a IX. sjezdu KSČ a v Kominterně.

Na V. sjezdu v roce 1929 dovedl do konce boj za obnovení marxismu-leninismu v politice KSČ. Jeho zásadový přístup k této otázce, tj. bolševizaci strany, vedl k tomu, že se KSČ stala předvojem dělnické třídy. Jeho tvůrčí přístup k tvorbě nové politiky strany ho předurčil k tomu, aby se stal vedoucím představitelem levicového marxisticko-leninského směru. Na tomto sjezdu byl zvolen generálním tajemníkem strany.

Nejinak tomu bylo na IX, sjezdu KSČ v roce 1949.

Byl to soudruh Gottwald, který prosadil schválení generální linie výstavby socialismu. Proč o těchto otázkách hovořím? V úvodu bylo řečeno, že bychom se měli snažit o to, aby se některé zkušenosti významných osobností využily také pro naši dnešní činnost. Myslím si, že v tomto smyslu po kontrarevoluci v naší zemi si komunistická strana (KSČM) z toho moc nevzala. Zásadní rozdíl v přístupech vedoucích činitelů KSČM při prosazování marxisticko-leninských myšlenek v činnosti strany oproti Gottwaldovým v době vlád buržoazie a kapitalismu je vskutku poučný. Dokazuje pravý opak. První, co po kontrarevoluci bylo stranou provedeno, byla likvidace samotných hodnot strany. Začalo to přejmenováním strany, likvidací stranických symbolů, vzdáním se třídního boje, internacionalismu, odmítnutí minulosti strany a zejména úsilím držet si dobré posty a dobré finanční zajištění, snaha nahradit marxistické učení něčím novým atd., atd.

Mám zato, že ani Sedmý sjezd KSČM nepřinesl očekávané změny.

Klement Gottwald

I přesto, že se dnes hovoří o Gottwaldovi, co si z jeho práce a činnosti vzali vedoucí činitelé? Kde je ta každodenní činorodá práce mezi lidmi? Strana už masy nepotřebuje? Mám zato, že jenom 1. máj, oslavy Haló novin, chcete-li tisku nebo akce Kunětická hora již nemůže členům ani straně samotné stačit. Je třeba nastolit skutečné a nikoliv virtuální spojení strany s masami, členskou základnou dole, přijímat, analyzovat a brát jejich názory vážně. Vždyť na první pohled je zjevné, že na současnou politiku vedení strany se snáší kritika a je to slyšet také dnes na tomto jednání včetně článku v Právu, že vedení KSČM nemá většinu strany za sebou, že jsou zde značné rozdíly v pojetí nároků na práci strany v současné době. Vždyť kdyby tomu tak nebylo, tak určitě by nedošlo k takovým volebním výsledkům, kdy strana přišla o široký volební potenciál, včetně značného počtu svých mandátů v jednotlivých krajích a utržila velké ztráty finanční.

Jaký to rozdíl oproti Gottwaldovi, který stranu v roce 1946 přivedl k volebnímu vítězství ve společnosti a v roce 1948 oznámil na pražském Staroměstském náměstí, že KSČ zvítězila nad reakčními ministry. Toho všeho bylo dosaženo v době, kdy strana ještě zápasila s řadou reakčních buržoazních vlivů, dělala postupnou obnovu republiky po druhé světové válce, obnovovala výrobní kapacity a současně musela realizovat opatření k bezpečnosti republiky zevnitř, proti agentům, kteří se snažili rozbíjet započatou obnovu svobodné a demokratické země a přitom zabezpečit republiku i proti vnějšímu nepříteli.

Bere si strana nějaká poučení z činnosti KSČ a Gottwalda z této doby?

Myslím si, že je třeba brát zkušenosti strany z provádění agitační a propagační činnosti strany, kterou strana dělala nejen uvnitř, ale velkou pozornost věnovala tomu jak svoji politiku dostat mezi lid, jak před lidmi obhájit své myšlenky, svůj program. Vždyť on sám byl příkladem v tom, jak osobně chodil mezi lidi a vysvětloval a získával je pro realizaci myšlenek strany. Byl mezi horníky při mostecké stávce a jinde. Tak rostla jeho autorita a zejména důvěra lidu ve stranu. Je tomu tak i dneska? Vždyť vedení musí určovat politiku strany a nikoliv konat tak, jako tomu bylo například při nedávných volbách. Nechalo se to na krajích a nyní se vše svádí na jejich neschopnost ba nezvládnutí situace a úkolů. Cožpak vedení strany celou dobu nebylo přítomno a nesledovalo a nevyhodnocovalo vývoj proto, aby včas byla přijata rozhodnutí pro dosažení lepšího výsledku?

Přirozená autorita Gottwalda, jeho neúnavná starost o stranu, lidi, jeho odvaha a otevřenost při prosazování názorů ve straně, Parlamentu i Kominterně by měly být pro funkcionáře strany příkladem.

Žabomyší válku ve vedení strany dokázal vyřešit Gottwald rázně a nebojácně na V. sjezdu strany, kdy otevřeně porazil Jílka a spol. Dal jasně na srozuměnou všem, kam a jak povede stranu. Řeší se to tak i dneska v KSČM?

V další části svého vystoupení tajemník Jozef Servista položil podnětnou otázku, která byla zároveň i pozitivní odpovědí, zdali by současná situace nebyla už zralá na „malou“ bolševizaci ke společnému tlaku na Parlament a vládu k eliminaci nynějších poměrů ve společnosti proti zaprodancům a tunelářům -zlodějům. Nelze jen protestními stanovisky bojovat proti takovým akcím, jako byla ta letošní 28. října na Staroměstském náměstí. Tuto akci je třeba posuzovat jako přípravu na uskutečnění Majdanu v ČR odpovídající tomu na Ukrajině, nebo v jiných zemích ošetřených Spojenými státy. Je třeba být v čele událostí, ne na jejich chvostu. Nelze dále čekat, zda se zaprodancům, intelektuální luze, sedlině pražské kavárny za účasti vládních představitelů, církevních hodnostářů, pravicových studentů a umělců, profláknutých opozičních stran a zástupců nevládních organizací financovaných ze zahraničí podaří zorganizovat při vhodné příležitosti velký Majdan na Letné jako akci proti prezidentu Zemanovi, za vydatné podpory velvyslanectví USA, zajišťujících převrat v zemi. Taková je dnes situace v této zemi a my bychom se měli zabývat tím jak tento plán překazit a zvrátit – nepodcenit situaci.“

Následně pak tajemník s. J. Servista připomenul výzvu ze sjezdu KSČ ke spojení sil v jednotné frontě proti nastupujícímu fašismu u nás i ve světě, i náš návrh na obnovení činnosti Kominterny.¨

„Zabýváme-li se dnes úlohou osobnosti, tématem této konference,“ řekl, „pak dějiny ukazují, že osobností se člověk nerodí, ale stává se jí svými postoji, obhajováním zájmů třídy nemajetných, bojem proti útlaku, ponižování lidí těmi, kteří vlastní výrobní prostředky a využívají je ke svému obohacování a vykořisťováni druhých, boji proti imperialismu, nesmyslným válkám, rozvoji demokracie, míru apod.“

Při této příležitosti pak vzpomenul jména významných představitelů Komunistické strany Kuby Fidela Castra a věčného prezidenta korejské lidově demokratické republiky Kim Ir Sena, jejichž příklad ukazuje, že významnou osobností se člověk stává teprve po řadě prožitých proher a vítězství, získání zkušeností ze života, které potom uplatní ve prospěch svého lidu, strany a mezinárodního hnutí.

V závěru svého vystoupení se s. Servista vrátil k současné situaci v naší zemi, když uvedl: „To, co provádí současné vládnoucí strany a předvedly zejména při uctění výročí vzniku republiky 28. října, nemá v našich dějinách obdobu. Záminka nevyznamenání jedné osoby u příležitosti uvedeného dne je odsouzeníhodná. Proč se této osobě, která žije přes osmdesát let, nevěnovala pozornost již v dřívějších dobách, dřívějších vládách, pokud má jít o tak významnou osobnost, jak se o ní hovoří v tisku, televizi? Jde o předvolební boj proti prezidentu Zemanovi, resp. přípravu na Majdan, státní převrat, který chtějí falešní vlastenci vyvolat? Zdá se jim, že zde byl dlouho klid, a proto je třeba trochu to tu rozhýbat?

Odsuzuji to, co v tento den provedly. Odsuzuji také činnost zkorumpovaných prolhaných médií, která se do této kampaně plně zapojila a ukázala, čeho jsou schopná. Nemohu se smířit také s tím, jakou roli sehrává v naší republice ambasáda USA a zejména její velvyslanec, který se vměšuje do různých záležitostí v ČR. Mohl by si něco podobného dovolit náš velvyslanec v USA?“

Své vystoupení pak tajemník s. Servista ukončil výzvou ke spojení všech sil – komunistů, sympatizantů levicových pokrokových hnutí k zabránění nebezpečí, které republice hrozí.

Co také kritizovat

Tvrzení buržoazie, že soukromé vlastnictví výrobních prostředků garantuje „demokracii“, tj. vládu lidu, je protimluv v samé podstatě věci. Existence soukromého vlastnictví výrobních prostředků něco takového vylučuje, neboť v podstatě početně nevýznamná skupina lidí si přivlastňuje výsledky práce milionových mas lidí, námezdně pracujících.

S tímto názorem vykořisťovatelská menšina nesouhlasí, zapírá fakta, nebo je překrucuje, rozšiřuje o sobě „demokratické“ mýty, pronásleduje nositele názorů, kteří odhalují její „demokratickou“ licoměrnost. Ve chválení sama sebe nezná mezí a využívá všechna náboženství k tomu, aby jí potvrdila, že světové společenství, v němž existuje nerovnost ve vlastnictví výrobních prostředků, je posvěceno shůry a proto je „přirozené“. Náboženské mýty, obřady, legendy a pověry tuto podstatu náboženství překrývají, nahrazují ji vybuzováním náboženských (nábožných) emocí, v nichž se ztrácí podstata všech náboženství, tj. **posvěcovat sociální nerovnost mezi lidmi.**

Dlužno podtrhnout, že náboženství není a nikdy nebylo něčím před existencí lidstva; je jeho historicko-dialektickým obrazem. Jeho zářivost „nadlehčuje“ důsledky vykořisťování námezdních pracovních sil majiteli výrobních prostředků. Masy kapitalisticky vykořisťovaných lidí obluzuje. I nenáboženský založení lidé si většinou neuvědomují zákeřnost činnosti církví a jejich institucí. Většina „bezvěrců“ ani netuší, jak jejich myšlení je poplatné působení církví jako spojenců vykořisťovatelské buržoazie, neboť před nimi není kam utéct. Lidé jsou generačně navyklí posuzovat své osudy ve smyslu životního štěstí či smůly. Opomíjejí společenskou předurčenost jejich života.

Tuto předurčenost lapidárně vysvětluje úvodní věta z Manifestu komunistické strany, že „dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů“, z jejichž účasti na té či oné straně je nemožné se vyhnout naprosto nikomu. Bude tomu tak dlouho, dokud lidstvo nepřekoná své třídně politické bytí. Buržoazie proti této pro ni neblahé perspektivě čelí nekonečným uspokojováním celých řad klamavých individuálních potřeb, které reklamně vnucuje potenciálním spotřebitelům a na jejich prodeji se dají vydělat doslova majlanty. A občané kupují, kupují a „spotřebovávají“ a chtějí ještě více „spotřebovávat“.A na nepřetržitelném toku válek se také dá pro oligarchickou buržoazii vydělat.

To, co jsme dosud o úloze současné oligarchické buržoazní šlechty uvedli, bylo zaměřeno na **její zištnou motivaci** ve využívání vědecko-technického pokroku, která vede k tomu, že jsou ze společenského života vylučovány jako nepotřebné milionové masy nezaměstnaných odsuzovaných k živoření jako odpad z procesu buržoazní praxe, jako nepotřebné pro zisk soukromých majitelů výrobních prostředků. V takové situaci církevní organizace všech náboženských kultů sehrávají roli pomalu se otáčejícího setrvačníku lidské

Pokračování na str. 3

Poznámka k československému klasikovi marxismu-leninismu

Deset let – Klement Gottwald

Od dob, kdy se evropský socialistický tábor stal dočasnou historií, jeho existence se stala výzvou k jeho marxisticko-leninskému trvalému zhodnocování, jednak proto, že bez ohledu na jeho současné „nebytí“ vyvstal na kraji historie přechodu lidstva do beztřídní společnosti, jednak proto, že prokázal, že nastal čas ukončení společenských poměrů založených na kapitalistickém vykořisťování člověka člověkem.

Prostě: čas oponou trhnul a změněn svět, řečeno klasikem. Sice světová buržoazie může tomuto vývoji trvale nastavovat nohu, ale v zásadě na tomto faktu nemůže nic změnit. Na jeho projevech nemůže vteřinová ručička stopek nic změnit. Sice všežravá vykořisťovatelská buržoazie a renegáti z marxisticko-leninského tábora to vidí jinak, ale na faktu, který jsme uvedli, to nic nezmění. Ani politicko-historická nevyzrálost lidí přeměněných v ovce vedené falešnými berany.

Reálný socialismus dvacátého století zanechal po sobě hlubokou pozitivní historickou brázdu, kterou vykořisťovatelská buržoazie nedokáže zaplnit. Nicméně pokrokoví lidé by si v té věci neměli ulehčovat situaci. Neměli by se pasivně dívat na to, jak se buržoazie o to pokouší. přinejmenším udržovat historickou třídně politickou paměť na vysoké úrovni. Jinak řečeno, soustavně obnovovat třídně politické vědomí. Jsme přesvědčeni, že zdaleka ne všechna komunistická literatura skončila na skládkách nebo v kotlích ústředního topení. Ale ta, která přežila a přežívá po listopadu 1989, je ze značné části stále k dispozici. Je pramenem čisté vody mezi antikomunistickou špínou, která kalí vodu historické pravdy. Budiž nám příkladem **Sborník statí a projevů 1936-1946 Klementa Gottwalda Deset let**, který v jedenáctém vydání v nákladu 201 000-251 000 vydalo v roce 1948 nakladatelství Svoboda v Praze. Jde o přes sedmdesát vybraných článků rozdělených na tři charakteristické úseky československých dějin. *V hodinách nebezpečí 1936-1938, V boji za národní osvobození 1939-1945, V budování nové republiky 1945-1946.*

V současnosti již notně prořídly řady pokrokových československých občanů, kteří zažili děje, které obrážely Gottwaldovy projevy, a které dnes budí obdiv, jak je Klement Gottwald charakterizoval ve shodě s historickou pravdou. Jde tu o politické názory marxisticko-leninského klasika éry reálného socialismu, které mají nadčasovou hodnotu.

Jde o mistrné lekce marxisticko-leninské analýzy tehdejší československé a evropské společnosti. Dokumentují politickou předvídavost Klementa Gottwalda ve využívání marxisticko-leninské metodologie v politické praxi.

Jak je uvedeno v úvodu ke sborníku, „dává plný obraz roli politiky KSČ v desetiletí 1936-1946, je svědectvím její správnosti, prozíravosti a zásadovosti a přece jsou v něm projevy jednoho člověka, předsedy KSČ Klementa Gottwalda. Kniha tudíž ukazuje i velikost osobnosti Klementa Gottwalda, jeho význam nejen pro stranu, nýbrž pro celý národ. (…) Kniha je dokumentem politického a státního umu Klementa Gottwalda“

V dnešní době, kdy se chápají pera mnozí antigottwaldovští nedouci, aby hauzírovali se svými výplody o politice KSČ a jmenovitě Gottwalda, kteří neprožili léta 1936-1946, neprodělali třídní boje v buržoazní republice, komolí fakta, jaká byla a podceňují zkušenosti z bojů dělnické třídy pod vedením KSČ a vyrábějí hraběcí rady ex post, co mělo být jinak podle jejich maloměšťácky podávaného výkladu dějin KSČ. Na rozdíl od nich **marxisticko-leninští komunisté si na současnosti ověřují moudrost československého klasika marxismu-leninismu Klementa Gottwalda a nacházejí v jeho díle poučení a inspiraci** k čelení nájezdů buržoazie na tuto historickou vysoce pozitivní osobnost.

Bohumír Šperka

Socialistická Evropa

Marxisticko-leninská věda se od svého vzniku ocitala před nebezpečím, že buďto bude ovlivněna buržoazními teoriemi, které vyplynuly z nových podmínek kapitalismu, nebo se bude novým poznatkům uzavírat a věroučně opakovat dosavadní marxisticko-leninské poučky bez spojitosti s novým poznáním.

Rok 1989 byl jen vyvrcholením další etapy, ve které nebyl důsledně aplikován a rozvíjen marxismus-leninismu v návaznosti na dosavadní antikomunistické teorie, proti kterým nebyla efektivně uplatněna již vypracovaná poučení. Revizionistům nebylo zabráněno rozvíjet teorie, jejichž původ můžeme nalézt již v padesátých letech minulého století. Tyto teorie prohlašují, že dosavadní marxismus-leninismus je překonán a potřebuje důkladnou revizi. Jádro revize marxismu-leninismu se soustřeďuje do oblasti politické ekonomie a marxistické filozofie s cílem obhajoby buržoazních teorií.

Po roce 1989 marxismus-leninismus začal, nejen u nás, postupně ztrácet svůj vědecký náboj a uplatnění v praxi. Takzvané levicové strany již popírají, že by kapitalismus stál před zhroucením a poukazují na to, že se třídní rozpory zeslabují. Rovněž Marxova teorie nadhodnoty neušla jejich kritice, avšak to vše nepřineslo v tomto ohledu žádné konkrétnější návrhy.

V oblasti politiky byly revidovány jedny ze základů marxismu, to znamená učení o třídním pojetí společnosti a třídním boji. Podle nich nelze již pohlížet na buržoazně-demokratický stát jako na nástroj třídního panství. Zajišťuje totiž podle nich politickou svobodu, hlasovací právo a umožňuje tím pozvolné „vrůstání“ socialismu do kapitalismu, bez potřeby revoluce.

Programovým cílem revizionistů a oportunistů, vydatně „živeným“ i některými představiteli tzv. levice, není revoluce a uchopení moci proletariátem, ale naopak přizpůsobování se denním událostem a získávání drobných nebo chvilkových výhod. Přes ohromnou rozmanitost specifických národních poměrů se revizionismus a oportunismus stal jevem mezinárodním i v Evropské unii. Jejich třídním a ekonomickým základem je svazek dělnické aristokracie a dělnické byrokracie, tedy části proletariátu s buržoazií.

Velmi závažný projev oportunismu je prezentován názory typu „Má-li EU přežít, musí se změnit.“ Jasný a typický „školní“ příklad oportunismu. a jakoby „demokratické“ změny a snahy o přizpůsobování se a tvorba kompromisů jsou komunistickému a dělnickému hnutí nepřátelské. EU byla, je a svou podstatou bude imperialistická. Strategické zájmy EU jsou podřízeny strategickými zájmy a cíli NATO, a tedy zájmům USA a tvoří tak jednotný imperialistický blok. Líbivé řeči o vytvoření demokratičtější EU v pojetí, kdy budou „více“ rozhodovat občané, jsou úsměvné. Úsměvné proto, že v podmínkách imperialismu občané nerozhodují a rozhodovat nikdy nebudou. Rozhodující jsou zájmy kapitálu.

Jediným východiskem ke změně EU je změna politického systému, bez kterého nemůže Evropa, tedy nejen Česká republika, přežít, aniž by došlo k posílení imperialismu, který již dnes je na prahu fašizace a války. Komunisté tak mají historickou povinnost bojovat proti imperialismu, fašismu a válce, za kvalitativní změnu politického systému v jednotlivých zemích Evropy, a aktuálně za vystoupení z Evropské unie a NATO a rovněž za obnovení Komunistické internacionály s cílem vytvořit „Socialistickou Evropu“.

Zdeněk Hájek, Ostrava

Je to tak

Vysvětlivka k dnešku

Uplynulo dost času, aby brexit zevšedněl. Sice se bude o něm psát, mluvit a posuzovat jako povinnosti se o něm zmiňovat, ale spíš jako ekonomický problém, neboť je zřejmé, že otázky druhu, co kdo na něm finančně, ekonomicky prodělá či vydělá, jsou v nynější buržoazní společnosti vděčné. V očích představitelů světového oligarchiátu přirozené. Jaksi se přitom zapomíná, kdo vůbec má brexit na svědomí.

Přece není jedno, že významná kapitalistická mocnost opustila jen tak politické, ekonomické a vojenské zátiší existující v Evropské unii, i když bedlivě hlídané a opečovávané super Spojenými státy a také Spolkovou republikou Německo? Můžeme usoudit, že tato situace se nemohla na věčné časy udržet. Avšak iniciativa něco změnit, byť se zdálo ze shora, se projevila v referendu od anglických občanů. Tedy lidí, kteří, jak se má zato v oligarchických kruzích, nejsou způsobilí rozhodovat o důležitých záležitostech a musí být poučováni, co si mají myslet a dělat. Avšak více než polovina účastníků referenda dala najevo, že se jí účast Anglie v Evropské unii nelíbí. A ne proto, že je škodná z účasti v ní, jenom z ekonomických příčin, ale proto, že ji EU natolik omezuje, že z toho nemá dobrý pocit, že ji členství v EU nutí, aby se v určitých případech postavila kupříkladu s Českou republikou jako rovný s rovným.

Kromě toho jde tu o fakt, že Anglie,na rozdíl od USA, netrpí tolik předstíraným strachem z Ruské federace, neusiluje si podrobit celý svět, jak to činí USA, neboť v této věci je daleko zkušenější než USA. A také proto, že Angličané si plně uvědomují, že USA nevstoupily do protihitlerovské války, aby vymýtily hitlerovský fašismus, ale aby Anglii obraly o místo hlavní kapitalistické velmoci, což se jim dokonale podařilo. Poněvadž EU se nachází v protektorské závislosti na USA, které využívají Evropu jako válečné cvičiště pod korouhví NATO, postavení Anglie v EU to nevyrovnává.

Je zřejmé, že anglický brexit je zásadní kritikou EU. Čeští pokrokoví občané se nenechávají balamutit vychvalováním EU. Ale kritické přístupy k EU se najdou z jiných řad. Ačkoli nejsme politicky s Václavem Klausem na jedné lodi, neuškodí seznámit se s jeho názory na EU:

„**Přehnaně ambiciózní, uměle vytvořený produkt zvaný Evropská unie je výsledkem chybného projektu.** Jen velmi málo lidí jej zkoumá seriózně. Většina vidí jen to, co EU propaganda chce, aby viděli,. Většina světa a také většina Evropanů věří tomu, že je EU:

- společenstvím národů zajišťujících mír;
- demokraticky řízenou skupinou zemí, kde si démos připadá jako démos;
- konherentní entitou monokulturně založenou na evropských hodnotách a vzorci chování;
- konglomerátem zemí, kde jsou si všichni rovni v orwellovském smyslu;
- institucí podobnou rodině, kde slabším členům významně pomáhají ti silnější;
- instituce, kde je opozice vůči oficiálním názorům nejen povolena a umožněna, ale i vítána;
- institucí, kde existuje skutečná, demokraticky utvářená a implementovaná politika, atd., atd.

Nic nemůže být dál od pravdy, než toto propagandistické schéma. Současná Evropská unie je něco úplně jiného:

- **je to entita bez démosu, to znamená bez demokracie;**
- **je to entita s jen velmi slabou společnou identitou.** Pro mnohé z nás být Evropanem znamená jen geografické vymezení. Pokud jde o naši identitu, jsme primárně Češi, Italové nebo Švýcaři. A jsme na to hrdi. Jisté společné znaky existují, ale Evropa nikdy nebyla „tavícím kotlem“ (melting pot);
- je to entita, která zneužívá termín subsidiarita, k zamaskování skutečného stavu věci a převládající tendence, kterou je neustále narůstající centralizace rozhodujících procesů;
- je to entita zvláště po Lisabonské smlouvě s jedinou dominantní zemí Německem, která, jak nedávno prohlásil „Staatsminister für Europa“ Michail Roth – musí v Evropě převzít vedoucí roli, ať se mu to samotnému líbí či nelíbí;
- je to entita bez autentické, skutečné solidarity;
- je to entita oslabená nefunkční měnovou unií, založená na seskupení nekompatibilních zemí, atd. atd. (Newsletter, červenec-srpen 2016)

Klausova kritika EU není zdaleka úplná. Mohla by být doplněna i z jiných pohledů. Ale je postačující ke konstatování, že EU je **historický zmetek, který je užitečný pro Spojené státy a protirusky orientovaný Severoatlantický pakt k rozvíjení sankční a mediální války proti Ruské federaci.**

Členství České republiky v Evropské unii je historickou paralelou s časy v české historii dávno minulými.

Kamil Smrček

Co také kritizovat

Pokračování ze str. 2

historie, což nabývá politický obsah. Příkladně v jednání tzv. Islámského státu, který je v podstatě církevním vikariátem. občané pod dojmem jeho násilnické podstaty si často nevšímají, že usiluje přeměnit masy lidí v otroky náboženského kultu, neboť vše společensky významné se mocensky dá využít.

Co bychom si povídali? Více než třistaletá poroba českého lidu po Bílé hoře byla duchovně zpevňována katolickou církví. A dnes? Za účasti katolické církve zaneřáďuje naše dějiny havlovsko pravdoláskový režim. Za to katolická církev dostává zaplaceno zlodějskými církevními restitucemi.

Bořivoj Randák

Démonizování

O trvající špinavé politické praktice

Znatelně se projevující rozpor mezi prací a kapitálem od druhé poloviny devatenáctého století dosáhl předtím nebývalého stavu. Propukl Říjnovou revolucí v Rusku do fáze, kdy proti kapitalismu vystoupil světový proletariát, hrozící, že pod heslem Manifestu „Proletáři všech zemí, spojte se!“ revolučně vystoupí proti buržoazii a vyrazí jí moc z rukou.

Zabránit takovému pravděpodobnému běhu historie se stalo a stále je hlavním problémem kapitalistické společnosti. A zůstává jím, bez ohledu na to, že první země Sovětů socialistické Rusko a tábor zemí s ním spojených se v roce 1989 rozpadl. To sice světovou buržoazii, kapitány světového buržoazního oligarchiátu těší, ale nevylučuje to specifické návraty lidstva k opakování. Sice ne do písmene, poněvadž neúprosný čas změní společenské bytí, ale nevylučuje změny ve formě specifických návratů k tomu, co bylo. Jde o známý fakt, že to, co se jednou stalo, má tendenci, byť poznamenané časem, se opakovat. Zejména v těch případech, kdy „nikdo“ o opakování nestojí. Velmi účinným prostředkem jak odradit někoho od opakování jistých dějů, je jejich pomlouvání, zatracování a překrucování toho, co se stalo. Osvědčenou metodou je nasazovat na nepohodlné lidi psí hlavu, v čemž vyniká zejména americký oligarchiát, když se vrací do minulosti dvacátého století.

Má to usnadněné vědecko-technickým pokrokem ve sdělovacích prostředcích, které hromadí pomluvy na všechno, co nám bylo společné. Jeho spojencem je porošenkovsky zbanderizovaná Ukrajina a mírotvorné NATO a s ní solidární Evropská unie, což má lidové masy přivést k poznání, že Ruská federace ohrožuje svět. Toto poznání straší v hlavách buržoazního proamerického oligarchiátu, takže vyvolalo v myslích politických troubů názor, že za vše špatné na světě může Ruská federace a za vše blahodárné Spojené státy.

Oč jde? Máme co činit s démonizací milionových mas občanů, kteří se staví ke Spojeným státům a jejich spojencům v NATO kriticky. Démonizace politického protivníka není politickým programem, ale prostředkem jeho znehodnocení. Vůči němu je možné použít jakékoli prostředky. Toto démonizování nepodléhá žádným i třeba minimálním regulím, a proto umožňuje vůči němu cokoli, neboť zdůvodní všechno. Takto přistupovali k přepadení Sovětského svazu fašističtí hrdlořezi, neboť vše proti ruskému obyvatelstvu bylo nejen dovoleno, ale nacisticky chvályhodné. Zneucťování lidských životů, i když nelítostného protivníka, v případě svržení amerických atomových zbraní bylo totální, a vysvětlování americkými militaristy, že to zvěrstvo zachránilo životy **fiktivních amerických vojáků,** je scestné. Spojeným státům tehdy stačilo vykreslit obraz krutého nepřítele Japonska, aby „zdůvodnily“ použití jaderné zbraně v zemi vzdálené od Severní Ameriky tisíce kilometrů, nota bene v době, kdy Japonsko stálo před nezvratným zhroucením.

Adolf Hitler, když zbavil Židy práva na existenci, rovněž Slovany a jiné rasově „bezcenné“ lidské bytosti, je obvinil z neodpustitelné ohavnosti, totiž že existovali.

V současné době na vlnách mediální války USA proti Ruské federaci propagují USA své pojetí demokracie odzkoušené v „barevných revolucích“, v Afghánistánu, v Iráku, v Libyi a také při rozbíjení Jugoslávie a nejen tam. Vždy je doprovázeno démonizováním tamních obyvatel jako plytkých strašidel, kterých není nutné si vážit. Tento barbarský přístup k lidem se promítá do vztahů kapitalistického Západu k občanům Ruské federace, která je napadána jako největší nepřítel lidstva.

Jan Sousedík

Uctění památky Klementa Gottwalda k výročí jeho narození

V předvečer významného 120. výročí narození prvního dělnického prezidenta Československé republiky **Klementa Gottwalda**, představitelé Komunistické strany Československa v čele s generálním tajemníkem ÚV KSČ s. Jiřím Vábrem položili u hrobu Klementa Gottwalda na pražském hřbitově Olšany věnec z rudých karafiátů a stuhami s nápisem Děkujeme za odkaz – Komunistická strana Československa. Piety se zúčastnil i soudruh Miloš Jakeš, někteří členové ÚV KSČ a bezpartijní.

Pietní akt a vzpomínka na Klementa Gottwalda proběhla v odpoledních hodinách 21. listopadu 2016 u jeho hrobu.

Pár slov ke krajským volbám

Známá skutečnost snad na celém světě je obsažena v názoru, že kam nemůže čert, nasadí bábu. Výřečnou, s ostrým jazykem, která se neohlíží na to, co povídá a je ochotná ke každé službě a kdekomu. Taková bába je v politice velmi žádaným zbožím. Proto se svojí nevymáchanou hubou si přijde na své. To, co lidé pokládají za politiku, je kšeftovou záležitostí. Ale pokud někdo má dostatek berných mincí, může i třeba tiše překonat otevřenou hubu klevetivé báby.

Dá se to demonstrovat třeba na příkladu Andreje Babiše, jehož ANO vyhrálo krajské volby. V předvolební kampani mluvil tichým hlasem a nenechal se vyprovokovat k divokým politickým hádkám se sociálnědemokratickým předsedou vlády, tlachalem Sobotkou, aby jako on vysvětloval důkladně to, co si voliči pro zbytečnou „důkladnost“ stejně dlouho neudrží v paměti. Konečně Babiš ve volebním klání seděl na křesle vypolstrovaném jeho miliardami, což mu umožňovalo vyšší politický nadhled. Nenutilo ho to se zabývat řečnickými cvičeními. Byl v očích občanů „pravdivější“ než Sobotka a s ním i jeho hnutí ANO.

Trvalý politický vzestup hnutí ANO byl a je příznačným koloritem politických poměrů v České republice, **posouvající se doprava.** Sociálnědemokratická strana nebudí dojem levicové strany. Nízká účast levicově zaměřených občanů ve volbách svědčí o pokračující ztrátě jejich levicovosti a dominanci „demokratických“ USA v politických poměrech ve světě… Nynější česká společnost má výrazně stále měšťáčtější rysy, ačkoli většina občanů je proletářská. Tato většina se k pojmu proletáři nepřimyká.

Povolební tahanice politických stran o místo v politických koalicích deformují výsledky „demokratických“ voleb v mnoha případech k nerozeznání od volebních výsledků. Z toho vyplývá u mnoha občanů skepse jít k volbám. Politické poměry v České republice mocně negativně ovlivňuje vazalské připoutání české politiky k EU, NATO a k „zájmům“ USA.

Je jasné, že ani Babiš, ani Sobotka nezavinili volební marasmus, ale **symbolizovali**, že v české společnosti chybí výrazné politické postavy, kromě prezidenta Miloše Zemana. A ten je politickou pravicí za to ostouzen. Není míru mezi olivami.

Je tu i jistý vliv na poměry v zemi odvozený z migrantské vlny, která zalévá Evropu, zatím jen z „boku“, ale to ještě stačí k tomu, aby znejistilo občany z budoucnosti. Tato situace od nich vyžaduje věnovat zvýšenou pozornost mezinárodně závažným problematikám, aniž by docházelo k poklesu pozornosti v „malém“. Nízká volební účast občanů ve volbách je varující symptom politické lhostejnosti nemála českých občanů, což je znepokojující.

Kamil Zvolský

K americkému oligarchiátu

Přečkáváme éru oligarchiátu, což je uspořádání lidské společnosti, kterou ovládají oligarchové, kapitalističtí loupežníci, kteří si přivlastňují výsledky práce miliard námezdních pracovních sil. Jejich nesmírné bohatství je staví do čela lidské společnosti, kterou uzpůsobují svým zištným nemravným zájmům.

Mají moc vnucovat občanům své zájmy jakoby obecně prospěšné. Diktují jim, co si mají myslet a co mají dělat. Jde o jeden z druhů diktatury, v minulosti nevídané. Tomuto diktátorskému tlaku se zatím většina námezdních pracovních sil pro svoji společenskou nezralost bohužel podřizuje.

Střední vrstva společnosti, která oligarchům posluhuje, nachází v těchto hanebných poměrech své místo, ostatně jako maloměšťáci a šosáci všech azimutů. Obklopeni prstencem těchto sluhů kapitálu, diktují oligarchové kapitalistické společnosti svoji vůli. Jde o společnost kapitalistické oligarchické diktatury, která se neostýchá nazývat se demokratickou. Odkazuje se na to, že občané v tajných a přímých volbách mají možnost projevit svoji vůli tím, že si mohou „svobodně“ zvolit své politické reprezentace, aniž by zmiňovala, že za kapitalismu se za demokratické pokládá soukromé vlastnictví výrobních prostředků jako projev demokratického uspořádání společnosti, které je prý záležitostí mimo diskusi.

Nynější lidská společnost ale nemůže existovat jinak než diktátorsky. Ohromná bohatství oligarchů, jejichž počet je nicotný v porovnání k masám námezdních pracovních sil, jsou vratká, trvale se zajišťující horečným zbrojením, které přináší oligarchům ohromné zisky a zmarňuje výsledky společenské praxe. Světový oligarchiát svým vlivem prosakuje do všech částí světové buržoazní společnosti.

Jeho hlavní stan se nachází ve Spojených státech, které samy sebe představují jako demokratické, jejichž pojetí demokracie vnucují všem státům na světě, což je pro ně vítanou příležitostí něco z toho pro sebe trhnout. Jejich zaručená „demokracie“ vyvolává ve všech zemích nesváry, nebo se na nich přiživuje. Neukojitelná snaha Spojených států přivlastnit si bohatství celé zeměkoule žene celý svět do války a jaderné katastrofy.

Na rozdíl od Hitlerova otevřeně fašistického státu, který neskrýval svoji zrůdnou podstatu, Spojené státy zakrývají svoji oligarchickou podstatu přívaly frází o tom, jak jsou demokratické a jsou odhodlány vystoupit na „obranu demokracie“ všude, kde se domnívají, že je příležitost to „nezištně“ dokázat. Za Hitlera se veřejné mínění nemýlilo v ocenění německých fašistů jako nebezpečných darebáků. V případě oligarchických Spojených států a jejich spojenců v NATO tomu tak není. Jak v USA, tak v jiných zemích se najde nemálo oligarchizovaných občanů, které mýlí demokratická lživá fasáda této velmoci zastírající, že tamní darebácký oligarchiát daleko předstihl nacistický a neklade si žádné meze ve své rozpínavosti. Ano, pod jeho korouhví se šikuje směs oligarchů všech zemí od těch nejmenších až po největší kalibry. Nebezpečí věci míru z toho nese celá planeta. Co s tím dělat? Oligarchické uspořádání všech nynějších poměrů je skutečností! Vyvozovat z tohoto faktu odpovídající důsledky je nutnost.

Světový oligarchiát jako celek vyvolal a nastolil kult bohatství nevídaného rozsahu. Většina lidské populace nepatří mezi boháče, ale topí se v chronické zadluženosti a žije v sociálním ohrožení s trvalými obavami z rizikového zítřka, aniž si uvědomuje společenské příčiny těchto běd. Tento stav, ze kterého těží vláda oligarchů v lidské společnosti, je nutno změnit.

Jaromír Setr

Pozor na hlupáky!

Žijeme v době ohrožení světového míru feudálně buržoazním oligarchiátem Spojených států s jeho spojenci v NATO a v Evropské unii. V honbě za ziskem ohrožuje celý svět pod hlavičkou boje za „pravou“ demokracii – a té prý je nebezpečná Ruská federace. Toto „zdůvodnění“ kryje choutky amerického buržoazně feudálního oligarchiátu učinit všechny státy světa americkou kolonií.

Naprostá většina občanů si to neuvědomuje, neboť podléhá působení americké mediální války rozvíjející nepřátelství vůči všemu ruskému. Proto je nezbytné soustředění pozornosti lidových mas na pravé příčiny amerického protiruského záští, které je ideologií NATO a Evropské unie v žoldnéřské závislosti na USA. Je to tím závažnější, že v zemích NATO a Evropské unie je nemálo občanů, kteří bezhlavě věří americké mediální – sankční válce proti Ruské federaci. Tím Spojeným státům poskytují „oprávnění“ chovat se, jak se chovají.

Proto soustředění pozornosti námezdních pracovních sil na tuto problematiku má základní význam pro rozkrytí palčivých problémů dneška. Není to Ruská federace, která by provokovala válku proti západnímu „demokratickému“ světu, ale je to působení reakční mediální války buržoazního Západu proti navrácení Krymu lidovým hlasováním do historické spjatosti s Ruskem a proti ochraně ruskojazyčného obyvatelstva na Ukrajině, v Donbasu a v Luhansku, které se brání proti zvůli porošenkovské Ukrajiny. To se však v žádném případě ani v nejmenším nedá srovnat **s americkým odtržením a uloupením značné části Mexika (Texasu) Spojenými státy.** Asi v takovém případě platí švejkovské, že se sice něco nesmí, ale dělat může.

Málo občanů si uvědomuje, že nynější mezinárodní situace je mnohem nebezpečnější než v dobách existence mocného evropského socialistického tábora, v jehož čele stála socialistická velmoc – Sovětský svaz. Tento fakt byl zásadním faktorem pro udržení světového míru před válečnými provokacemi buržoazního tábora. V té době bylo nemyslitelné, aby si Spojené státy dovolily pod vinětou NATO a fakticky i Evropské unie rozmístit na evropský Východ válečné prostředky, přisunout je na západní hranici Ruska a oslovsky blábolit o agresivních úmyslech Ruské federace. Tenkrát Ukrajina byla součástí Sovětského svazu a **Krym součástí socialistické Ukrajiny**. Součástí SSSR byly pobaltské **socialistické státy**… Rozpadem Sovětského svazu a evropského socialistického tábora se zcela změnila rovnováha v Evropě v neprospěch Ruské federace, došlo k oslabení její mocenské pozice. a jejího celkového vlivu ve světových poměrech. To vyvolává troufalost USA vůči Ruské federaci sankčně „trestat“ a vést proti ní bezohlednou mediální válku. Nelze přirovnat dnešní Evropu k dobám „studené války“ se současnou **špinavou válkou západních oligarchií proti Ruské federaci.**

Posuzování dnešní mezinárodní situace měřítky historické studené války, jak to činí někteří občané, je nebezpečným bludem, který v jejich očích snižuje hrozbu třetí světové války. Zejména se to týká občanů Spojených států, na jejichž území se válečné masakry neodehrávaly a kteří ztratili soudnost, co velký válečný konflikt pro zemi, která válčí, je.

Spojeným státům obě minulé světové války přinesly velký byznys. Koneckonců toto bylo pro ně hlavní. Situace se podstatně změnila, neboť odehrávání se válečných operací bude v případě válečného konfliktu i na území USA nevyhnutelné. Vědecko-technický pokrok zakotvený v raketové technice znemožňuje, aby kterékoli místo na Zemi mohlo být uchráněno. Nynější situaci na světě však víc než rakety s atomovými náložemi ohrožuje zhovadilé hlupáctví lidí oblouzněných mediální válkou USA proti Ruské federaci. Kdo proti nim nevystupuje, je stejný truhlík jako oni.

Jan Ondruš

Zpátečník – maloměšťák

Lidstvo nežije v míru. Studená válka kapitalistického Západu, především Spojených států proti evropskému (světovému) socialistickému táboru, režírovaná Spojenými státy, po kolapsu evropského socialistického tábora údajně skončila . Nyní je Ruská federace trestána za to, že existuje.

Podobně, jako tomu bylo za časů studené války. sází USA na to, že pomlouvání Ruska a vychvalování Spojených států se usadí v myslích velké většiny, především evropského obyvatelstva, **té jeho části, která akceptuje maloměšťácký způsob uvažování.** Jde o způsob života maloměšťáckých vrstev, který prorůstá buržoazní společností do jejich nejvyšších pater, ale také směrem do spodních úrovní života společnosti, kde sice nemá sociální podmínky k následování, ale o to více vybuzuje touhy sociálně slabých vrstev společnosti dostat se nahoru a dosáhnout „pravé“ maloměšťácké štěstí zbavené existenčních starostí. A to nikoli pozdvižením mas občanů proti vydřidušské buržoazii, ale v konkurenčním boji těch dole o místo na slunci. Proti takovým plánům mnoha občanů oligarchická buržoazie, která hrabe pod sebe, nic nemá. Podporuje **kult úspěšného jednotlivce**, který, neohlížeje se nalevo nebo napravo, jde „demokraticky“ za svým cílem.

Kult maloměšťáctví nastoluje a podporuje časy, ve kterých se nedaří sjednocování námezdních pracovních sil proti kapitalistickému vydřidušství. Tento kult, přepočteno na účinnost formovat společenskou praxi, dokáže víc upevňovat kapitalistickou společnost než stovky válečných „demokratických“ základen Spojených států rozesetých po celém světě a nákladných antiruských válečných provokací. Kult maloměšťáka je zákeřný prostředek buržoazního oligarchiátského světa k podmanění mysli širokých občanských vrstev. O něm se ve sdělovacích prostředcích nemluví. Odvádí totiž pozornost širokých mas občanů od příčin společenských mizérií sužujících námezdní pracovní síly a vede je k tomu, aby se ve vlastní režii vyrovnaly se svým osudem, ve vzájemném konkurenčním boji. O tom se tedy nemluví. Ale tuto situaci citlivě vnímají zralí pokrokoví lidé.

Mluvíme-li o maloměšťácích, nemíníme tím jenom obyvatele malých měst, kteří žijí v sociálně a politicky omezených podmínkách, což může u některých způsobovat v určitých směrech odlišnost jejich myšlení a projevů od jiných občanů. Maloměšťákem se může stát kdekdo, pokud se vykazuje omezeným rozhledem a nepokrokovými šosáckými názory; kdo je politicky nerozvinutý, politicky zakrnělých obzorů. Tedy nejen člověk z řad drobné buržoazie a omezených cílů, kterému jsou společenské poměry ukradené. Především si všímá toho, z čehož má prospěch. Je obecně politicky názorově reakční. Pokud se vůbec politicky projevuje, nikdy není politicky nalevo, ale vždy napravo. Je vhodným úlovkem fašistických či fašizujících hnutí, a proto vždy zálohou reakce. Poněvadž je v podstatě malodušný ustrašenec, vynahrazuje si to příchylností k mocným tohoto světa. Maloměšťáky vždy najdeme motat se kolem center politické moci (příklon k USA), neboť jejich politická ustrašenost je nutí, aby byli vždy tam, kde jsou politicky chráněni před příboji rozporů ve společnosti. Přesto se o maloměšťákovi nedá říci, že je puťka. Nestojí ve společnosti na posledním místě, ale najdeme jej před kriminální galerkou, když nemůže odolat vábení hamtat. Hamty, hamty, ať se mám líp než tamty!

Radim Doubrava

Doklad demokracie?

(Kolt jako symbol americké moci)

Zpráva z tisku, že americký prezident Barack Obama má jisté obtíže s realizací svého úmyslu zakázat nebo omezit nošení střelných zbraní americkými občany, kteří jejich vlastnění a používání pokládají za samozřejmé znaky americké demokracie, není dobré podcenit. Většinou se totiž domnívají, že USA jsou výkladní skříní pravé demokracie.

Nikterak nepodceňujeme schopnost americké administrativy zabezpečit ochranu života občanů, ale jejich historický „zvyk“ postarat se o svou osobní bezpečnost je nezvratným svědectvím, že o této otázce vědí své. Je zřejmé, že kdyby neprožívali obavy, že žijí v ne zcela bezpečné zemi, netahali by se se střelnými zbraněmi a jejich nošení by skončilo. I když ne každý Američan nosí sebou střelnou zbraň, většinové veřejné mínění je proti pokusům kohokoli nechat se v tomto ohledu omezovat.

V důsledku této potřeby se obyvatelstvo USA skládá z potenciálních nepřátel, úchyláků i neúchyláků, chtějících zbraň čacky využít. Fakt je, že nošení střelných zbraní Američany obsahuje jejich určitou životní obranu před nějakým nevyprovokovaným útokem, ale není spolehlivou pojistkou proti tomu. Ve Spojených státech se většina občanů chová mírumilovně, avšak jejich obavy o svůj život jsou vizitkou jejich pojetí demokracie. Příkladně v České republice jim „nic“ nehrozí. Kromě specifických případů nepokládají za nutné si trhat kapsy střelnou zbraní, i když nevylučuji, že se mohou stát obětí nějakého nepředvídatelného člověka. Proti tomu není nikdo pojištěn.

Kult zbraní v americké společnosti má historické kořeny v dobách, kdy ctihodní dobyvatelé amerického Západu je používali v loupežných bitkách s indiány, kteří neměli šanci se evropské okupaci ubránit, **kdy mezi evropskými okupanty existovaly nespočetné půtky o kořist.** Bez střelných zbraní by nebyly možné koloniální výboje Spojených států na obou amerických kontinentech. Bez nich by nemohli američtí plantážníci udržovat v otrocké společnosti černé otroky přivážené do USA z Afriky. Evropské koloniální velmoci sice neloupily zámořská území ozbrojeni tvrdými rohlíky, ale u nich se kult ručních střelných zbraní nevyvinul, neboť stará dobrá Evropa si na vlastním písku dovedla nadělit dost válek, v nichž převaha ve zbraních mohla i pohořet (viz husitské války).

Tradice koloniálního lupičství USA okrášlená mýtem demokracie, je pevně vrostlá do pohledu na svět nejen americké buržoazie, ale je převzata většinou obyvatelstva v jeho společenském profilu. Není sice pramenem současného stavu nadřazenosti Američanů nad ostatními obyvateli Země, ale je funkční. Výrazně se podílí na nabubřelém sebevědomí amerických občanů. V základech velehor amerických zbraní, jimiž „demokraticky“ hrozí nynějšímu světu, je založen kolt jako symbol americké moci. Platí to jak pro pohádkově bohatého amerického oligarchu, tak pro člověka z dolních pater americké společnosti. To je specifikum americké společnosti, která ostatnímu světu „nerozumí“ a diví se proč. Jde o velmi nebezpečný jev, který nelze podcenit. A to proto, že v americké společnosti bují názory, že za mizérii mezinárodních poměrů Američané vůbec nemohou. A aby se to změnilo, je třeba Evropany, Asiaty, Afričany, Australany přimět k tomu, aby se polepšili, míněno nechat se navléknout do amerického chomoutu.

Proto hazardní politika USA (oligarchické špičky) nenaráží na odpor v zemi, poněvadž v ní vládne přesvědčení, že to, co je americké, je dobré, i když je to ve zřejmém protikladu s pravdou. Strašlivá sobeckost Spojených států, kterou projevily svržením atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki je podložena heslem Spojené státy nade všechno, nade všechno ve světě jako strašidelný moment podstaty nejen německého fašismu a nyní nastoupivšího ukrajinského fašismu.

Je proto třeba vidět oligarchickou špičku Spojených států nanejvýš kriticky, že nynější válečné provokace této země se dostaly na kraj válečného konfliktu s Ruskou federací – a že většinové důvěře občanů USA se těšící nezodpovědné vedení státu tak dlouho a důkladně pomlouvá Rusko, že samo svým lžím věří a **věří jim také v plné míře světová oligarchická reakce,** která své „kolty“ nosí proklatě tak nízko, že o ně může zakopnout a způsobit sobě i celému lidstvu nedozírné neštěstí. **Jejich bohorovná namyšlenost má podhoubí v dobách, kdy se američtí koloniální lupiči zmocnili amerického Západu** a střelná zbraň v ruce hrála roli dokladu pravé americké demokracie.

Početné miliony ručních střelných zbraní v držení amerických občanů dokládají, že USA jsou demokratickou zemí? Nejsou i projevem mentality amerických občanů?

Pavel Říha

Problémy „holých zadků“

Na co nelze zapomínat

Pojem uvedený v titulku je dostatečně znám. Připomeneme, že jde o označení nějakého člověka, který je chudobný do té míry, že sotva si zabezpečuje nejnutnější podmínky k životu. Podle počtu těchto lidí lze posoudit úroveň života v té které zemi. **Nikoliv podle počtu bohatých lidí,** bohatců, oligarchů.

„Holé zadky“ mají především nezaměstnaní, lidé, kteří nemají zajištěný pravidelný příjem pro uspokojení jich samých a lidí jim blízkých, na nich závislých. Neexistuje demokratická země, v které by lidé takto nazývaní nebyli. Nejde o věc náhodnou, ale **systémovou.** Pro postižené občany je neštěstím, i když nelze vyloučit případy jedinců, kteří si tuto neutěšenou situaci spískali sami.

Ale, nezakryté pozadí mají i lidé, kteří jsou zaměstnaní, pokud mají mizerné mzdy, které jim nedovolují, jak se říká, ani žít, ani umřít. I v takzvaných bohatých zemích se vyskytují oblasti, kde žijí lidé, kteří léta letoucí o práci nezavadí, a i když pracovat chtějí a dělat umějí. Tato problematika sice není úplně lhostejná „demokratickým“ představitelům demokratické společnosti, takže se mohou vykázat snahou s tím něco udělat. Ale nepokládají tento jev za natolik podstatný, aby jej v hodnocení stavu společnosti kladli na prvé místo.

Pokračování na str. 5

Politický naivismus

Lidská společnost není jednolitá. Existuje rozčleněná na různé skupiny navzájem se podstatně od sebe lišící pro ně charakteristickými rysy. Všechny bez rozdílu jsou procesní, vznikají, rozvíjejí se a zanikají v historickém čase a jsou nahrazovány jinými nebo mizí z obrazu společnosti navždy. Žádná z nich nemá privilegium na věčnost.

Základní rozdělení v současné době představuje buržoazie a proletariát. protože třídy jsou velké skupiny lidí, z nichž jedna vzhledem ke svému historicky vzniknuvšímu postavení ve společnosti si přivlastňuje výsledky práce druhé třídy, existuje mezi nimi neustálý zápas. Ze strany buržoazie jde o trvání své existence, ze strany početně dominující třídy proletářů o eliminaci svého postavení jako dojné krávy pro buržoazii. Základní spor o marxisticko-leninský výklad této skutečnosti trvá po staletí v rámci boje obou tříd o jejich místo ve společnosti.

K této problematice uvedeme Leninovy názory z článku Tři zdroje a tři součásti marxismu z roku 1913: „ Marxovo učení vyvolává v celém civilizovaném světě největší nepřátelství a nenávist veškeré buržoazní vědy (oficiální i liberální), jež spatřuje v marxismu cosi jako škodlivou sektu. A jiný poměr nelze ani očekávat,, ježto ve společnosti vybudované na třídním boji nemůže být nestranné vědy o společnosti. Veškerá oficiální i liberální věda hájí tak či onak námezdní otroctví, kdežto marxismus vypověděl tomuto otroctví bezohlednou válku. Očekávat nestrannost vědy ve společnosti námezdního otroctví bylo by hloupoučkou naivitou…“

Lenin tak upozornil na to, že „hloupoučká naivnost“ má i v politice závažný obsah, a proto je důležité si jejího obsahu všímat.

Neagitujeme o to, aby někdo s Leninem souhlasil. Avšak více než sto let od napsání uvedeného článku přineslo v důsledku vnitřních rozporů v táboře buržoazie dvě strašlivé světové války, které zpustošily řadu států a pohltily desítky milionů lidských obětí. A v nynější době nebezpečí vyvolání třetí světové války pod praporem oligarchických Spojených států dává dostatek materiálu k uvažování. A také k reakci na současný stav světa.

To se ovšem týká občanů, kteří se nenechávají vláčet stokami lživé antiruské mediální války, a kteří nepřihlížejí lhostejně k faktu, že z ukrajinské občanské války vyvstal na Ukrajině fašistický stát, v němž státními ikonami jsou pohrobci Stepana Bandery v čele s prezidentem Porošenkem, těšícím se podpoře mocných Spojených států. Oligarchických Spojených států, mávajících nad světem americkým válečným praporem ozdobeným záslužnými stuhami za rozbití Jugoslávie, zpustošení Vietnamu, za zvěrstva v korejské válce, za lví podíl na barevných revolucích, zejména za rozbití Libye, za trvalou podporu Státu Izrael, který urputně brání realizaci usnesení OSN zřídit Palestinský stát, atd., atd. Jsme toho mínění, že lidstvo se znepokojením pohlíží na to, že USA si brousí skalpel na Ruskou federaci, která určitě není bezbranná. Ale hloupých naivků, kteří to neberou na vědomí, je velmi mnoho.

Sice ve vojenských skladištích Spojených států a jejich spojenců v NATO jsou hory smrtonosných prostředků válečného ničení, ale jsou k ničemu, pokud je neoživí smrtonosný člověk. Aby se přeměnily v nepotřebný šrot, nesmí být lidé naivky, musí si přebrat, co do jejich mysli vkládají především Spojené státy, neboť ony stojí za nebetyčnými krutostmi poválečného světa, do jehož čela se vedraly.

Ovšem nelze házet politické naivky do jednoho pytle. Politické naivky včetně občanů zpitomělých americkou mediální válkou, lze rozdělit do tří skupin: 1. primitivní političtí naivkové, kteří jsou schopni věřit všemu, co se jim pod rouškou demokracie k věření předkládá; 2. političtí naivkové, kteří podléhají názoru, že každá horká kaše po čase vychladne a proto trestuhodně varovné signály podceňují v pádění politického času; 3. političtí naivkové, kteří si myslí, že mohou hrát donekonečna jen roli připitoměle přihlížejícího. Všechny tři skupiny jsou porůznu rozptýleny v lidské společnosti. V politické nebezpečnosti si mohou podat ruku.

Politicky pokrokoví lidé všech azimutů nejsou naivkové. Využívají každou příležitost k získání spojenců, aby lidé, se kterými přicházejí do styku, nebyli politickými naivky. **Jan Zach**

Pat

Historická připomínka

Profesor Jan Keller, poslanec Evropského parlamentu, v rozhovoru s Jaroslavem Kojzarem (HaNo) v týdeníku Naše pravda číslo 34/2016, uvedl, že normální je, aby si lidé ve všech zemích uspořádali své poměry tak, jak jim to vyhovuje. To zní velmi sympaticky. Avšak toto jeho mínění má smysl, pokud něco takového je v současné době možné.

Žijeme totiž v oligarchické kapitalistické společnosti, která unifikuje poměry ve všech zemích, přičemž její působení neumožňuje, aby si lidé ve svých zemích uspořádali poměry, jak jim to vyhovuje, ale tak, aby to prioritně vyhovovalo **skupině amerických oligarchů**, kteří mají v úmyslu zmocnit se bohatství celého světa. Jinak řečeno, žijeme v časech prosazování se americké **globální diktatury** zakrývané lživým tvrzením USA, že jsou předními bojovníky za vítězství (po americku vyšité) demokracie na celém světě, zahalující vlčí zuby nejen amerických oligarchů.

Jan Keller říká, že globalizace dává velkým ekonomickým aktérům (nadnárodním korporacím) a finančním tokům možnost volně překračovat hranice, zatímco politická moc zůstává do těchto hranic uzavřena. V důsledku toho se politika stává stále bezmocnější a o světě rozhodují stále více ti, kdo řídí korporace a určují toky peněz. Pokud se tento trend nezmění (a nic nenasvědčuje tomu, že by se v dohledné době změnilo), stane se z politiky definitivně folklorní záležitost a naše osudy bude diktovat hrstka nejbohatších. Podle jeho názoru jsou rizika globalizace mnohonásobně větší než šance, které hlavně některým přináší.

Na otázku Jaroslava Kojzara, co pokládá za největší nebezpečí proti lidstvu, odpovídá: „V aktuální době vznik jaderného konfliktu. Madeleine Albrightová (naše pozn.: bývalá ministryně zahraničí USA) už před léty prohlásila, že je nespravedlivé, aby Rusko disponovalo tak rozsáhlými zdroji. Obávám se, že země Madeleine Albrightové udělá vše pro to, aby tuto ‚nespravedlnost‘ odstranila. V tom je podle mne zdaleka největší nebezpečí pro celé lidstvo.“

Hodnocení světové situace Janem Kellerem nesporně odpovídá skutečnosti. Oligarchické Spojené státy desítky let válečně provokovaly Sovětský svaz a nyní jeho nástupnický stát Ruskou federaci.

Léta studené války proti SSSR jsou nahrazená kombinací antiruské mediální války a sankční protiruskou válkou, které mají za cíl oslabit Rusko natolik, aby se stalo neschopným válečného odporu. A k tomu jej sevřít obručí válečných prostředků doslova na jeho hranicích a skupinou antiruských států v čele s banderovskou Ukrajinou, vazalskými spojenci, seskupenými do NATO a antiruskou solidární Evropskou unií. Co jim brání provést jaderný přepad Ruska?

Naprostá jistota, že Ruská federace má dostatek vojenských prostředků, aby mohla oplatit atomový přepad a učinit zemi Spojených států jaderně zničenou pustinou, že by skončila éra falešné jistoty, že strázně války, které má Evropa za sebou, by se území USA nedotkla. A že by procitl dřevorubec podle poémy Pabla Nerudy.

Lidstvo na celém světě žije ve stínu americko-ruského patu. Je to nebezpečný pat, jehož zrušení americkou agresí proti Rusku by mohlo být pro celý svět smrtelné, tedy i pro americké oligarchy. Karavana lidstva jde dál a znepokojeně naslouchá. Nic není vyloučeno. Ale je tu i historická zkušenost. Křik nepřátel neprolomil hradby Jericha. **Jan Ebr**

Problémy „holých zadků“

Pokračování ze str. 4

Bohužel, tak nečiní i lidé takto postižení a proti tomu se nesjednocují. Avšak podmínky jejich existence nejsou neměnné. Kolísají ve spojitosti s výkyvy měšťácké ekonomiky. Jde i o časté ekonomické krize, které počty těchto občanů dramaticky zvětšují. Po jejich překonání se mnoho nezaměstnaných na svá pracoviště nevrací.

Jsou jistě lidé, kteří namítnou, že to, co ve formě příměru „holý zadek“ popisujeme, je všeobecně známo a je proto zbytečné to opakovat. Je prý věcí každého občana, aby se postaral především o sebe sám. Takové bařtipánské názory jsou výhodné pro soukromé majitele výrobních prostředků, poněvadž je zbavují spoluodpovědnosti za úroveň života námezdních pracovních sil, které zaměstnávají a z výsledků jejich práce žijí. Těmito poměry jsou v „demokratické“ společnosti námezdní pracovní síly redukovány především na producenty nadhodnoty. poněvadž jejich další kvality se nedají ve prospěch majitelů výrobních prostředků buď vůbec, nebo jen málo ekonomicky využít, významově zůstávají stranou. Pro ekonomickou nevyužitelnost tady úcta k životu námezdních pracovních sil v podstatě končí. Ale žijí v různých statistikách jako bezejmenná čísla, která jsou netečná k tomu, co s nimi „demokratická“ společnost provádí. Dochází tak k jejich „demokratickému“ odlidšťování. Je otázka, zda „demokratický“ oligarchiát Made in USA problematiku „holých zadků“ zvládne. Spíš jej tato problematika složí.

Problém řešitelnosti existence „holých zadků“ totiž nemůže odhlížet od toho, že žijeme ve společnosti kolosálně nahromaděné **mrtvé práce** (výrobních zařízení, technologických postupů na podkladě stále většího využívání vědecko-technického pokroku) a rychle se zmenšujícího podílu **živé práce** (námezdních pracovních sil), kde mrtvá práce – přeměna živé lidské práce, jejíž výsledky ztuhly do strojů, zařízení, technologií apod., je daleko výrobně produktivnější než práce živého člověka. To již nyní vyřazuje námezdní pracovní síly z bezprostřední účasti ve výrobě, která se spokojí se stále menší přímou účastí námezdních pracovních sil při produkci prostředků k životu společnosti.

Co s tím? Stávající společenské poměry pro řešení tohoto problému sotva vytvářejí podmínky.

Václav Kalivoda

Glosa k minulosti a současnosti

1983–2016

Sovětský list Pravda uveřejnil 29. září 1983 prohlášení, jehož autorem byl sovětský politik J. V. Andropov, šest stran knižního formátu. Není nezbytně nutné si připomínat celý rozsah tohoto prohlášení. Postačí strana 349 a část následující strany z knihy Vybrané projevy a stati J. V. Andropova (Svoboda Praha 1983), abychom si ujasnili, co tenkrát hýbalo světem.

„Sovětské vedení považuje za nutné seznámit sovětské občany, jiné národy a všechny činitele, kteří jsou odpovědni za určování politiky státu, se svým hodnocením politiky nynější vlády USA v mezinárodních záležitostech .

Stručně řečeno, je to militaristická politika, která vážně ohrožuje mír. Její podstata tkví v tom, že se bez ohledu na zájmy jiných států a národů pokouší zajistit Spojeným státům dominantní postavení ve světě.

Právě těmto cílům je podřízeno zvyšování vojenského potenciálu USA, jaké nemá obdoby, i rozsáhlé programy výroby všech druhů zbraní – jaderných, chemických i konvenčních. Bezuzdné horečné zbrojení nyní chtějí USA rozšířit i do vesmíru.

Pod nejrůznějšími smyšlenými záminkami se rozšiřuje americká vojenská přítomnost v místech vzdálených tisíce kilometrů od území USA. Vytváření nástupiště k přímému ozbrojenému vměšování do záležitostí jiných států a k nasazení amerických zbraní proti každé zemi, která odmítá diktát Washingtonu. V důsledku toho vzrostlo napětí ve všech státech světa – v Evropě, v Asii, na Blízkém východě i ve Střední Americe.

Do realizace všech těchto nebezpečných plánů Washingtonu jsou stále více zavlékány další státy NATO. Ba co víc, je tu i snaha vzkřísit japonský militarismus a připojit jej k vojensko-politické mašinerii tohoto bloku. Zároveň se Spojené státy snaží přimět lidi, aby zapomněli na poučení minulosti.

Národy hodnotí politiku té či oné vlády především podle jejich činů. Proto proklamuje-li americký prezident z tribuny OSN bombasticky svou oddanost míru, sebeurčení a svrchovanost národů, nemůže takové deklarativní prohlášení nikoho přesvědčit.

Dělá-li si někdo iluze o případném vývoji politiky nynější americké vlády k lepšímu, pak události z poslední doby je definitivně rozptýlily. V zájmu svých mocenských cílů zachází tato vláda tak daleko, že **musíme pochybovat o tom, zda má Washington vůbec nějaké zábrany**, aby nepřekročil hranici, před níž se musí zastavit každý rozumně uvažující člověk!“

■

Sovětský stranický a státní činitel Jurij Vladimirovič Andropov (1914-1984), od 1953-1957 velvyslanec SSSR v Maďarsku, předseda Výboru státní bezpečnosti SSSR, od 1983 generální tajemník ÚV KSSS, předseda Nejvyššího sovětu SSSR, věnoval veliké úsilí uvolnění mezinárodního napětí v Evropě a ve světě.

Na závěr období 1983-2016 vidíme, že intenzita amerických mocenských cílů se nezměnila: Po skončení americké studené války (1947-1989) ji nahradila antiruská sankční a mediální válka, kterou USA stupňují. Americký oligarchiát zbytněl a pokračuje v úsilí podmanit si celý svět. Zakrývá to pod smyšlenými záminkami protiruskou pomlouvačnou kampaní. **Rudolf Edler**

Zásadově glosovat

Úloha glos v politických střetáváních

Občané, kteří žijí takzvaně politikou, jsou o poměrech ve společnosti lépe informováni než ostatní a mají mnoho příležitosti to dávat najevo svými názory, zpravidla ve formě glos, tj. výstižných či méně výstižných krátkých poznámek k politickému dění. Ovšem glosovat k politickým problémům mohou i občané, kteří toho o příčinách a průběhu společenských záležitostí moc nevědí.

Komentují i závažné politické problémy z pohledu pavlačových bab. To jim nemůže nikdo zakázat. Jsou však spolutvůrci veřejného mínění. Aby ve svých politických soudech nechybovali, o to má péči celá soustava informací seshora, dostávající se k nim prostřednictvím všech typů sdělovacích prostředků, které je poučují, kde je pravda a kde není. Příkladně se jim dostává informace, že mírumilovné (prý) demokratické Spojené státy, které mají na zeměkouli kolem sedmi set válečných základen, je musí mít proto, že jsou ohrožovány Ruskou federací, která jich má sotva šest. V nynějších mezinárodních poměrech, v prostředí antiruské mediální války, která si v řadě ohledů nezadá s válkou studenou, a dnes i sankční, mají občané před sebou plnou mísu zaručených pravd Made in USA.

To ulehčuje¨českým demokratickým občanům glosovat společenské dění a přivěšovat na to značku zaručené kvality. Naproti tomu zřejmí „nedemokraté“, kterým je Ruská federace milejší než zaručeně demokratické Spojené státy, chybují, neboť si neváží nevysychajícího zdroje pravé demokracie, a tím se ochuzují o zaručené poznání světa. Jde o velmi vážnou záležitost, poněvadž posuzování jeho stavu z těchto rozporných pozic je koneckonců a ve svém těžišti obsaženo právě v této problematice. To si bohužel nemálo občanů ověřovaných proamerickými pravdami neuvědomuje. Glosují svět kolem sebe nikoliv z **hlavního problému dneška**, jímž je snaha USA o světovládu, ale z pozice daleko méně závažných pohledů. Avšak doslova odtrženost myšlení mladých českých občanů od historie českého lidu, od pokrokových národních tradic, řešení této situace komplikuje.

Glosování politicky významných problémů negativně ovlivňuje existence havlovské pravdoláskovské pražské kavárny, což je neformální sdružení občanů reprezentujících jakousi skupinu antikomunistických nostalgiků na dny kolem listopadu 1989, kdy tehdejší československý stát skončil svoji dějinnou dráhu v důsledku zrádných pletich Gorbačova a jeho kumpánů s kapitalistickým Západem. Lidé z pražské pravdoláskové kavárny provozují kult Václava Havla a dbají na to, aby byli i při mezních zpátečnických provokacích slyšet a vidět. O politickou podporu ze strany domácí a zahraniční reakce nemají nouzi.

To však pevné pokrokové občany od glosování ideologických, politických a ekonomických lumpáren buržoazního rázu nemůže odradit v odmítavém glosování buržoazních nešvarů.

Glosování činnosti kohokoliv je běžné. Nevyžaduje rozsáhlou přípravu a nemusí být vždy jenom kritické, ale vždy má kritický podtext, na cosi upozorňuje, či potvrzuje i odmítá. Je účinnou zbraní s dobrými výsledky, pokud je na místě. Nemělo by být pomluvou, znehodnocováním pozitiv. Svébytné je i v tom, že odhaluje politickou úroveň glosujícího, od kterého vyžaduje jak znalost věci, tak jeho k tomu odpovídající myšlenkovou úroveň i pohotovost a nadhled ve formulování připomínky. Pokud se političtí pitomci pokoušejí glosovat něco, co přesahuje jejich myšlenkovou úroveň, staví sebe na pranýř posměchu. Politická glosa je vždy vizitkou glosujícího. Pokrokoví lidé to vědí.

Luděk Devátý

Jak koho rozlišovat

Za intelektuály jsou pokládány vzdělané osoby, duševně pracující i občané, ve všech oborech společenské praxe se vzděláním na vysokoškolské úrovni nebo ti, kteří její dosažení získali jinými způsoby. Toto vymezení pojmu intelektuál je orientační. Nevylučuje jiné konstatování obsahu pojmu intelektuála

V kapitalistické společnosti existují jen pravicoví intelektuálové. Jsou to lidé, kteří jsou někdy i od sebe způsobem myšlení vzdáleni až rozporní. Jejich místo ve společnosti je významné, poněvadž jsou nositeli politických idejí a velmi často i jejich původci. Způsob jejich života je přivádí k tomu, že mají osvojenou schopnost posuzovat společenské dění s klamným historickým nadhledem, což je zavádí do nebezpečí i velmi vážného podcenění konkrét společenských poměrů, respektive k jejich falešnému výkladu. Mají sklon se stavět nad společnost a vyrábět „originální“ recepty k jejímu originálnímu zdokonalování odtrženého od života.

Jejich častým původcem je snobismus, pohrdání občany, kteří intelektuály nejsou. Ze své podstaty jsou jako nositelé mnoha vědomostí vybaveni jazykově vyjadřovat složité myšlenkové vztahy. Svým postavením v buržoazní společnosti patří ke střední vrstvě, existenčně svázané se zájmy soukromých majitelů výrobních prostředků, a proto nositelé a pachatelé falešných mýtů, které zdůvodňují oprávněnost kapitalistických vykořisťovatelských společenských poměrů. Svojí námezdnou činností ve prospěch oligarchické buržoazie je zdůvodňují a podporují.

Jsou výrobci vzorů, co si má obyvatelstvo o tom či onom myslet. Hlavním rysem jejich myšlenkového obzoru je ideologičnost. Ta bez ohledu na jejich místo v oborech společenské praxe a bez ohledu na společenskou dělbu práce a místo, které v ní zaujímají, je jim společná tendencí ustavovat se v kasty. Zejména je tomu tak v kulturní oblasti (lidé pera, štětce, dláta a hlasu), lišící se od sebe nejrůznějšími specifikami.

Jako celek představují lépe existenčně zabezpečenou část buržoazní společnosti. A v tomto měřítku posuzují buržoazní režimy. Nemají sociální zkušenost, kterou denně zažívá dělnická třída (námezdně pracující). Těžiště jejich sociálního vědomí tkví v buržoazních mýtech o „demokracii“ a o možnosti jimi idealizované společnosti existovat jako věčná, navěky. V zásadě jsou společensky (politicky) třídně homogenní, poněvadž odmítají názor klasiků marxismu, že dějiny lidské společnosti jsou dějinami třídních bojů. Obzvláště v nynější době zviditelňující se nástup světového fašismu pokládají jen za dočasné a „místní“ vybočení z řádu buržoazní společnosti. To je vede jak k nepochopení hrůz kapitalistického vykořisťování člověka člověkem, tak k přezírání lhostejnosti vůči lidem, kteří se způsobem úrovní života od nich liší. Patří, ať si cokoli o sobě „demokraticky“ myslí, mezi lancknechty kapitálu jak domácího, tak mezinárodního.

Žijí životem buržoazie, se kterou jsou spojeni svojí na ní závislou existencí, která je povznáší nad odlišně existující většinu občanů – proletariát, jemuž je jimi namlouváno, že žije v „demokratické“ společnosti, jejímž zářným vzorem jsou kořistnické, po světovládě toužící Spojené státy.

Extrémním projevem pravicového intelektuálství je fašismus. Jádrem fašistické ideologie je bezbřehý antikomunismus, který „opravňuje“ bezuzdný teror proti komunistické straně a proti všem profašistickým silám v zemi. Ve spojení s rasistickými ideologiemi sociálního darwinismu zdůvodňuje vypjatý šovinismus smíchaný s fašismem (nacismem), jeden z výrazů fašistického rasistického snobství. Intelektuálství je ve všech svých projevech, i takových, které mají vinětu „demokratické“, pravicové a nemůže být jiné. Pokud si nějaký naivní intelektuál nejednou myslí, že se může oprostit ze svého třídně politického pravicového základu, potom se šeredně mýlí.

Je potřeba rozlišovat mezi intelektuály, kteří jsou bytostně svázáni s vykořisťovatelskou buržoazií a pokrokovými vzdělanci pevně spjatými s dělnickou třídou, kteří ve svých politických postojích vycházejí z vědeckého Marxova a Engelsova učení. Na rozdíl od buržoazních intelektuálů, jejichž způsob života a životní úroveň je odvozena z nadhodnoty vyráběné masami námezdních pracovních sil, pokroková inteligence vytváří svazek s dělnickou třídou. Nepatří jako vzdělanci mezi intelektuály vydržované buržoazií z kapitalistických profitů. Není skupinou zazobanců. Její činnost se vyznačuje schopností poučeně aplikovat do společenské praxe učení klasiků marxismu a jejich následovatelů. Jsou nesmiřitelně odmítaví k jakékoli formě kapitalistického vykořisťování námezdních pracovních sil.

Pokroková inteligence sdílí obětavě životní osudy s kapitalisticky vykořisťovanými. Od buržoazních intelektuálů, kteří jsou sžiti s buržoazními společenskými poměry, je odděluje hluboká ideologická propast.

Jan Klatovský

Blahopřejeme

■ Dne 10. ledna 2017 se dožívá významného životního jubilea 75 let soudruh **Jozef Servista,** zástupce generálního tajemníka ÚV KSČ a člen předsednictva ÚV KSČ.

Soudruh Jozef Servista je členem KSČ od roku 1963. Do listopadových událostí v roce 1989 prošel řadou významných stranických funkcí, včetně vedoucího tajemníka OV KSČ v Litoměřicích. Aktivně se zapojil po kontrarevoluci v roce 1989 na obnově Komunistické strany Československa po roce 1995. Příkladně působil při obnově strany v Ústeckém kraji a od počátku pracoval v náročných stranických funkcích na úrovni okresu Litoměřice, Ústeckého kraje a člena předsednictva a tajemníka ÚV KSČ. Na XXIII. sjezdu KSČ v roce 2014 byl jednohlasně zvolen zástupcem generálního tajemníka ÚV KSČ.

Vážený soudruhu Servisto, milý Jozefe, ke dni Tvého životního jubilea Ti přejeme především pevné zdraví, mnoho sil do naší společné práce v tak těžké době pro naši stranu a naši zemi. Vážíme si Tě jako čestného a obětavého komunisty, soudruha, který nezradil myšlenku socialismu a pokroku, nezradil sám sebe, ani stranu a tuto zem. Ještě jednou Ti přejeme vše nejlepší, zdraví, spokojenost a pohodu v rodinném kruhu. Přejeme Ti do dalších let neutuchající životní elán v činorodé práci pro KSČ.

■ Dne 24. ledna 2017 se dožívá velmi krásného věku 95 let dlouholetý člen strany soudruh **Ing. Bohuslav Vejmelka** z Brna, bývalý člen ústředního výboru naší obnovené KSČ.

Do komunistické strany Československa soudruh Bohuslav Vejmelka vstoupil po válce v roce 1945. Celý svůj život aktivně pracoval v mnoha funkcích ve straně na všech stupních. Aktivně se zapojil po kontrarevoluci v roce 1989 nejprve při založení Lidové unie národní a sociální záchrany, byl v jejím vedení a při obnově KSČ v roce 1995 byl jedním z hlavních iniciátorů se soudruhem Miroslavem Štěpánem a dalšími soudruhy. Tehdy prokázal velkou statečnost. Veškeré své životní zkušenosti uplatňoval ve prospěch obnovy strany nejen v ÚV KSČ, ale především v Jihomoravském kraji. Soudruh Bohuslav Vejmelka se zapsal zlatým písmem do historie naší strany.

Vážený soudruhu Vejmelko, ÚV KSČ vysoce oceňuje a děkuje Ti za Tvoji příkladnou životní práci pro KSČ a naši zem, oceňuje Tvoji obětavost pro věc socialismu a jsi pro všechny mladší soudruhy velkým vzorem opravdového komunisty. Přejeme Ti především stále pevné zdraví, velký životní elán, který stále máš, spokojenost v dalším životě a pohodu v rodinném kruhu. Touto cestou děkujeme i Tvé manželce, která je Tvojí velkou životní oporou.

■ Dne 29. listopadu 2016 oslavil významné životní jubileum 60 let soudruh **Rudolf Volný**, vedoucí tajemník OV KSČ ve Vyškově.

Ústřední výbor Komunistické strany Československa a redakce JISKRY našemu jubilantovi přeje především pevné zdraví, spokojenost a stálý životní elán. Touto cestou mu upřímně děkujeme za obětavou práci a aktivní práci pro naši stranu a za statečnost, kterou prokázal při obnově KSČ po roce 1995. Soudruh Rudolf Volný patří mezi ty soudruhy, kteří nezradili myšlenku socialismu a kteří zůstali na pozicích marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu.

Do dalších let mu přejeme jen to nejlepší a hodně sil do naší společné práce!

Všem upřímně gratuluje
Ústřední výbor
Komunistické strany Československa

Pračka?

Posouzení kvality současné vlády České republiky od publicisty a vysokoškolského pedagoga Petra Žantovského, uveřejněné v Haló novinách 28. července 2016, stojí za zopakování.

„ČSSD se chová jako úřednická struktura, která jen poslouchá a realizuje, co jí mocní z Berlína i Bruselu poručí. Dnešní sociální demokracie vůbec nedělá žádnou vlastní politiku, jen se snaží udržet u moci a těží z toho, že tu není moc bystřejší konkurence. Dnešní KSČM se jen velmi těžko odlišuje od sociální demokracie, jen s tím rozdílem, že nesedí ve vládě, jinak začíná často projevovat nečekaně ‚středové‘ postoje, například kritizuje prezidenta Zemana, což by před dvěma roky nebylo představitelné a pokud se bude ANO chovat moudře, zde má na kus budoucího elektoriátu (…) a na pravici není vůbec nic.“

Pokud je toto aspoň z poloviny pravda, potom se čeští občané potácejí v zemi nikoho, pokud by Spojené státy pohrdly v rámci NATO s tak významným spojencem, jako je Česká republika. Jak víme, tohle neudělají, neboť by přišly o jeden z kanonenfutru, který se může hodit ve válce proti Ruské federaci, která ohrožuje celý svět záludným nebudováním vojenských základen v těsné blízkosti amerických hranic na území Mexika a Kanady. Tento fakt ochotně potvrdí kdekdo, třeba i antiruská havlovská pražská kavárna. Nejen to, ale i jiní lidé demokratického režimu, byť by žili třeba v Kotěhůlkách, kde lišky dávají dobrou noc. Za tohle prý může politika, která podle Petra Žantovského je prý nejlepší pračkou na špinavé peníze, takže vláda vyhání čerta ďáblem.

S názorem Petra Žantovského že politika je nejlepší pračkou na špinavé peníze, nelze souhlasit. Jde o příliš vážnou problematiku, kterou nelze „lidově“ vykládat, a tím i snižovat, o co skutečně jde.

Buržoazií nepřípadné vysvětlení pojmu politika naprosto nevadí. Ba naopak. Může do něj vkládat výklady, které se jí hodí pro zhloupnutí nemajitelů výrobních prostředků. Pokroková občané však vědí, že politika je boj o moc mezi majiteli a nemajiteli výrobních prostředků. Jako společenský jev a proces má proto historický charakter a vykazuje současně specifické strukturální a funkcionální rysy jako komplex úzce spojených a navzájem se podmiňujících oblastí.

1. Oblast politických vztahů mezi společenskými skupinami a jejich stranami. To, co jsme ve velké stručnosti o politice uvedli, není zajisté podkladem pro tvrzení, že politika je nejlepší pračkou na praní špinavých peněz. Jde o prestižní snižující názor na politiku jako služku v rukách kriminálních gaunerů, což ovšem nevylučuje, že řada takových lidí do politiky fušuje.
2. Politika má masový charakter, Politiku nevytvářejí politici.
3. Lidé, kteří se zabývají politikou, procesně nemají volnost profilovat politiku a obraz politiky podle své vůle, neboť politika je koncentrovaná ekonomika. To omezuje rozsah a sféru činnosti politiků a její mantinely. Praní špinavých peněz nepatří do společenské praxe, vymyká se charakteru politiky. Jde totiž o činnost kriminální galérky.

Marie Kudrnovská (HaNo) položila v rozhovoru s Petrem Žantovským otázku: „Chce někdo vlivný manipulovat s lidmi? A jakou roli v tom hrají média?“

„Média hrají roli zásadní, protože tomu všemu udělují legitimitu. Zčásti proto, že jsou zkorumpovaná, zčásti z naivity a z hlouposti, na tom vlastně nezáleží. Výsledek je stejně truchlivý. Jediná šance je nevěřit médiím zejména tzv. mainstreamovým, tradičním, hledat si informace na internetu a zacházet s nimi opatrně a gramotně…“

Hlavně nepokládat politiku za nejlepší pračku na špinavé peníze, jak to bylo uveřejněno v HaNo 28. 7. 2016.

Vladimír Trunec

Významné dny a výročí

ŘÍJEN

Karel Elsnic

1. 10. 1941 † Karel Elsnic od r. 1930 kraj. sekret. Komsomolu v Praze, redaktor Rudé gardy, později sekretář KSČ v Praze. Za nacist. okupace přední pracovník ileg. KSČ. Zatčen v srpnu 1941, popraven v Kobylisích (* 1. 6. 1905) – 75. výr.

1. 10. 1946 v norim. procesu vynesen rozsudek nad 22 hlavními němec. válečnými zločinci, proces zahájen 20. 11. 1945 – 70. výr.

1. 10. 1991 zahájena velká privatizace – 25. výr.

2. 10. 1421 v bitvě u Žatce zvítězili husité nad křižáky – 595 výr.

8. 10. 1906 * **Rudolf Terer,** český prac. kom. hnutí ve 20. a v 1. pol. 30. let, funkcionář Rudých odborů na Brněnsku; 1935-38 stud. na Lenin. stran. škole v Moskvě. Na začátku nacist. okupace řídil ileg. aparát na Brněnsku a Olomoucku. V březnu 1940 zatčen a 1942 v Berlíně-Plötzensee popraven (+ 30. 1. 1942) – 110. výr.

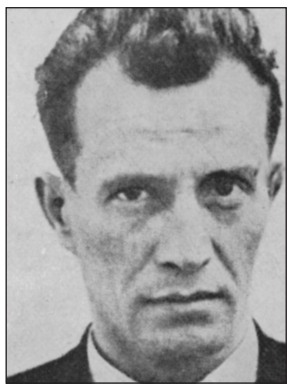
Rudolf Terer

22. 10. 1936 v Praze ustaven Výbor pomoci demokr. Španělsku. Od r. 1937 Společnost přátel demokr. Španělska – 80. výr.

22. 10. 1941 † Karel Mazour, účastník ileg. kom. protifaš. odboje; hlavní vedoucí Komunistického svazu mladé generace (KSMG) na Moravě, kde mládež působící v celém prostoru přiváděla gestapácké pochopy k nepříčetnosti. Po zatčení gestapem K. Mazour 22. 10. 1941 vol0í smrt pod koly lokomotivy v Kyjově (* 20. 7. 1917) – 75. výr.

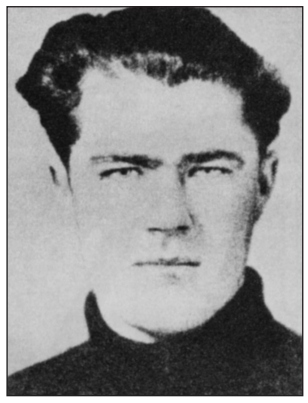
Karel Mazour

28. 10. Státní svátek
- vyhlášení samostatnosti Čechů a Slováků (1918)
- v ČSSR Den znárodnění (podepsány dekrety o znárodnění, konfiskaci majetku Němců mimo těch, co zůstali věrni Čsl. rep. (1945)
- schválení zákona o čs. federaci (1968)

30. 10. 1918 Svatomartinskou deklarací se Slovensko přihlásilo k Česko-Slovenské rep. – 98. výr.

30. 10. 1921-2. 11. slučovací sjezd KSČ – 95. výr.

30. 10. 1941 zahájena obrana Sevastopolu; skončila 3. 7. 1942 – 75. výr.

LISTOPAD

1. 11. 1781 císař Josef II. vydal patent o zrušení nevolnictví – 235. výr.

15. 11. 1941 něm. armáda zahájila druhý útok na Moskvu do 5. 12. – 75. výr.

17. 11. Státní svátek

18. 11. 1991 † Gustáv Husák, čs. politik a státník, stranický a státní činitel, představitel mezin. kom. a děl. hnutí, gen. tajemník KSČ a prezident ČSSR (* 10. 1. 1913) – 25. výr

23. 11. 1896 * Klement Gottwald, čs. politik a státník, činitel čs. a mezin. kom. a děl. hnutí, představitel KSČ 1929-45 gen. taj., 1945–1953 předst. KSČ, 1948–1953 prezident ČSR († 14. 3. 1953) – 120. výr.

24. 11. 1941 do žid. ghetta v Terezíně přijel první transport – 75. výr.

PROSINEC

1. 12. 1896 * Georgij Konstantinovič Žukov, sov. vojevůdce a politik, maršál SSSR, velitel centrál. úseku fronty, který dobyl Berlín († 18. 6. 1974) – 120. výr.

Georgij Konstantinovič Žukov

5. 12. 1941 zahájen protiúder sov. vojsk u Moskvy; skončil vítězně 7. 1. 1942 – 75. výr.

7. 12. 1941 japonský útok na Pearl Harbor na Havaji – 75. výr.

16. 12. 1916 † Ladislav Zápotocký, č. děl. novinář a funkcionář (* 12. 1. 1852) – 100. výr.

Ladislav Zapotocký

16. 12. 1941 čs. zahraniční vláda v Londýně oznámila, že Československo je ve válečném stavu se všemi státy, které jsou ve válce s SSSR, USA a VB – 75. výr.

18. 12. 1846 vydán dvorský dekret o výkupu z roboty, poddaným poskytnuta možnost vykoupit se z roboty za poplatek, dávku obilí nebo odstoupením části pozemku vrchnosti – 170. výr.

22. 12. 1941 v Jugoslávii vytvořena 1. prolet. brigáda, stala se základem nár. osvobozenecké armády ve válce proti okupantům – 75. výr.

28. 12. 1941 čs. paraskupiny Silver A a B, a Antropoid z Anglie shozeny na území protektorátu s úkolem atentátu na Heydricha – 75. výr.

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu.
Vydává Ustřední výbor Komunistické strany Československa.
Adresa: Jiří Vábr, Štíbrova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrostranickou potřebu.
Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSČ)
jsou umístěny na této URL adrese: **http://www.ksc.cz**
E-mailová adresa pro zasílání elektronické pošty: **ksc@ksc.cz**